

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΤΥΧΙΚΟΣ"  
Τ.Θ. 53 100 - 142 10 ΑΘΗΝΑ

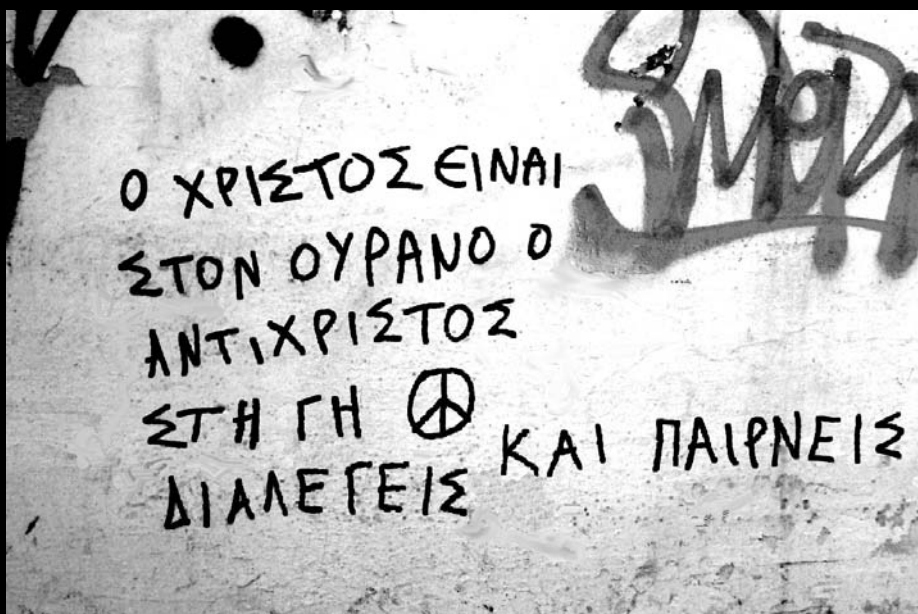
"TYCHICUS" MAGAZINE  
P.O.Box 53100, GR-14210 ATHENS

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2004

No 178

ΕΣΕΙΣ ΑΝΑΝΕΩΣΑΤΕ ΤΗΝ ΕΓΓΡΑΦΗ ΣΑΣ!

## ΚΑΙ ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ ΜΙΛΟΥΝ



Αληθινό το σύνθημα που έγραψε ο άγνωστος νέος σε δρόμο του κέντρου της Αθήνας. Ταυτόχρονα όμως και θλιβερό, αφού μάλλον απαισιόδοξη ήταν η διάθεσή του...

Όπως και αν έχει το πράγμα, η ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΗ ΣΟΥ!

**Ο Θεός σέβεται την ελευθερία σου.**

Εσύ πώς ανταποκρίνεσαι στην προσφορά Του;

**ΔΙΑΛΕΓΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΙΡΝΕΙΣ**

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΩΘΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ  
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN



**T** Το περιοδικό ΤΥΧΙΚΟΣ δεν πωλείται. Απευθύνεται μόνο σ' αυτούς που εκτιμούν την προσφορά του.

- T** Α ν α ν ε ώ σ τ ε την εγγραφή μου με τα στοιχεία της ετικέτας (όπισθεν).  
**T** Δ ι ο ρ θ ώ σ τ ε τα στοιχεία μου όπως παρακάτω:

ΕΠΩΝΥΜΟ:		ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡ.:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ: (     )
ΠΟΛΗ:	ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	FAX : (     )
ΧΩΡΑ:	E-MAIL:	

- T** Γ ρ ά ψ τ ε στον πίνακα παραληπτών τον παρακάτω φίλο μου:  
(Χρησιμοποιείτε και άλλο χαρτί για περισσότερα ονόματα)

ΕΠΩΝΥΜΟ:		ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡ.:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ: (     )
ΠΟΛΗ:	ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	FAX : (     )
ΧΩΡΑ:	E-MAIL:	

- T** Θέλω τα Παραρτήματα  
Παρακαλούμε σημειώστε ( X )  
(Στέλνονται μόνο όταν κυκλοφορούν)

"ΝΕΑ & ΠΑΛΑΙΑ"

"ΕΥΤΥΧΟΣ"

<input type="checkbox"/>
ΝΑΙ

<input type="checkbox"/>
ΟΧΙ

<input type="checkbox"/>
ΝΑΙ

<input type="checkbox"/>
ΟΧΙ

**ΓΝΩΡΙΖΩ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΧΩ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ, ΟΜΩΣ ΕΠΙΘΥΜΩ ΝΑ ΠΡΟΣΦΕΡΩ ΓΙΑ ΤΑ ΕΞΟΔΑ:**

ΕΣΩΚΛΕΙΩ: \_\_\_\_\_ ΣΤΕΛΝΩ ΕΠΙΤΑΓΗ \_\_\_\_\_ ΚΑΤΕΘΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ (\*) \_\_\_\_\_  
(\*) ALPHA BANK (Λογαριασμός 137-00-2310000636 )

- Για περιορισμό των εξόδων, οι αποδείξεις αποστέλλονται μόνο εφόσον το ζητήσετε εδώ:  
ΝΑΙ! ☐ Θέλω να μου στείλετε την απόδειξη ταχυδρομικά.

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ

\_\_\_/\_\_\_/200\_\_

Υ Π Ο Γ Ρ Α Φ Η

(Είναι απαραίτητη)

<input type="text"/>
----------------------

**ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ:** Το γραφείο του "Τ" διατηρεί αρχείο προσωπικών στοιχείων (διευθύνσεις, τηλ/να κ.λπ.) για την παρακολούθηση διεκπεραίωσης του περιοδικού και στατιστικούς λόγους. Τα στοιχεία αυτά δεν διατίθενται σε κανέναν άλλο. Αν για οποιοδήποτε λόγο επιθυμείτε τη διαγραφή σας, παρακαλούμε να μας το γνωρίσετε με συστημένη επιστολή σας. ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΚΩΤΕ ΚΑΙ ΣΤΕΙΛΤΕ ΟΛΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΞΕΚΟΛΛΗΣΤΕ ΤΗΝ ΕΤΙΚΕΤΑ



# ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ  
πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή  
ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΥ ΕΝΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ : Τ. Θ. 53 100 – 142 10 ΑΘΗΝΑ

• Η άλλη όψη της πραγματικότητας .....	Σελ. 4
• Το μυστικό βρίσκεται στην υγεία! .....	Σελ. 7
• Αλληλούια .....	Σελ. 9
• Η ειρήνη του Χριστού .....	Σελ. 11
• Ο Εγωιστής .....	Σελ. 14
• Ο Έσχατος Εχθρός .....	Σελ. 16
• Μας χρωστάνε ή χρωστάμε; [ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ] .....	Σελ. 20
• Τόσο απλά, όσο η συμπλήρωση μιας κάρτας .....	Σελ. 22
• Αριθμοί και ΟΥΣΙΑ .....	Σελ. 24
• Καλοί τρόποι για χριστιανούς συνομιλητές .....	Σελ. 26
• Ο ΦΑΚΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑΣ .....	Σελ. 28
• «ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ <;>» .....	Σελ. 289
• «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ» Η ΕΥΡΩΠΗ; • Η ΔΙΑΔΟΧΗ • ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ	
• ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ 2003, .....	Σελ. 31
• ΕΠΑΝΑΣΥΝΔΕΣΗ ΑΔΕΛΦΩΝ .....	Σελ. 32

...ο αδελφός μου...  
...στη ζωή...

## ΕΤΟΣ 19 – ΤΕΥΧΟΣ 178/ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2004

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίω» (Εφ. 6/ς/21, Κολ. 4/5/7) • Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο όργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιστρατεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικλύπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση • Σε εκτέλεση της εντολής «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/1/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογαριασμός: 137-00-2310000636. • Ιδιοκτήτης: «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Αποφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • Εκδότης: Β. Βασιλειάδης, Αργυρουπόλεως 12, Ν. Ιωνία, 210-27.73.785. • Υπεύθ. Τυπογραφείου: Β. Χατζηπέρης, Σόλωνος 44, Ν. Ιωνία • Επικοινωνία : Τ.Θ. 53100, 14210 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛ. 210-277.3785, FAX 210-279.8487 • «TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • P.O. Box 53100, GR-14210 • ATHENS, GREECE • Not to be sold – Printed in Greece •

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET

editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

## Η άλλη όψη της πραγματικότητας

**Τ**ον τελευταίο καιρό όλοι σχεδόν οι Έλληνες μιλούν για την κακή κατάσταση της οικονομίας και για την άθλια ζωή που ζούνε. Όλοι είναι φτωχοί, όλοι έχουν παράπονα, όλοι είναι άνεργοι, όλοι βρίσκονται στα πρόθυρα της εξαθλίωσης...

Επιπλέον, κατά έναν περίεργο τρόπο, όλοι σχεδόν μιλούν για την τεράστια ανεργία και για τη σύνταξη που δεν φτάνει... αν και την ίδια ώρα πάρα πολλοί είναι εκείνοι που βιάζονται να βγουν στη σύνταξη της φτώχειας, όπως και οι νέοι που διαγκωνίζονται να αποκτήσουν ένα πτυχίο "με όνομα", παρόλο που γνωρίζουν ότι σίγουρα δεν υπάρχει ελπίδα να βρουν ανάλογη εργασία.

Από την άλλη πλευρά, πάλι, όλα τα νυκτερινά κέντρα είναι γεμάτα, όλοι σχεδόν οι νέοι (από εφηβικής ηλικίας) κρατούν στα χέρια το πακέτο με τα ακριβά ξένα τσιγάρα και (από νηπιακής ηλικίας) το ακριβό κινητό τηλέφωνο, που δεν σταματούν να το χρησιμοποιούν χωρίς σοβαρό λόγο (φουσκώνοντας αναίτια τον λογαριασμό τους).

Τα καταστήματα που κάνουν τις καλύτερες δουλειές είναι εκείνα με τα επώνυμα ρούχα όπως και όσα πουλάνε τροφές για μικρά κατοικίδια ζώα. Όλα σχεδόν τα ελληνικά σπίτια έχουν μια πλούσια κάβα με ξενόφερτα ποτά –για

να μην μιλήσουμε για τα home cinema–, και οι διαφημίσεις για ταξίδια σε εξωτικές χώρες ανατολής και δύσης γεμίζουν ολόκληρες σελίδες των εφημερίδων και περιοδικών.

Αλλά το παράπονο φουντώνει... **Είμαστε οι αθλιότεροι των αθλίων, οι δυστυχέστεροι των δύστυχων, οι φτωχότεροι στην Ευρωπαϊκή Ένωση...**

**Α**ν ήμασταν οι μόνοι με αυτό το πρόβλημα, θα έλεγε κανείς πως κάποια άγνωστη κατάρρα ή αρρώστια είχε χτυπήσει το λαό μας. Όμως τα πράγματα είναι όμοια σε όλες τις χώρες του "δυτικού" κόσμου.

Το κείμενο που παραθέτουμε, από αγγλικό περιοδικό, το διαλέξαμε όχι μόνο επειδή αποκαλύπτει την όμοια κατάσταση στη Μ. Βρετανία, αλλά και επειδή δείχνει την κύρια αιτία του κακού.

\*\*\*

«Γράφω αυτό το κείμενο μόλις επέστρεψα από ένα ταξίδι στη Ρωσία. Ήταν και ενθαρρυντικό και ενοχλητικό. Η Ρωσία έχει αλλάξει, και εάν δεν ήταν εκείνο το παράξενο αλφάβητο, μερικά μέρη της Μόσχας και της Αγίας Πετρούπολης μοιάζουν με οποιαδήποτε άλλη ευρωπαϊκή πρωτεύουσα. Αλλά στο παρασκήνιο υπάρχουν τα σημάδια των επτά σπα-

ταλημένων δεκαετιών του αποτυχημένου κομμουνιστικού πειράματος.

Οι Ρώσοι θέλουν να μιλούν γι' αυτό—ειδικά οι νεότεροι. Αναγνωρίζουν ότι η χώρα τους έκανε ένα φοβερό λάθος. Θέλουν να εξαλείψουν τα σημάδια και να αποκαταστήσουν ότι έχασαν. Ψηλά στον κατάλογο προτεραιοτήτων είναι οι εκκλησίες. Η αίσθηση των Ρώσων είναι ότι το σημαντικότερο πράγμα που σχεδόν έχασαν ήταν η γνώση του Θεού. Για επτά δεκαετίες, οι κομμουνιστές γελοιοποίησαν και δίωξαν καθέναν που τολμούσε να πιστεύει. Απαγόρευσαν τη Βίβλο, φυλάκισαν τους ιερείς και μετέτρεψαν τις εκκλησίες σε μουσεία, αποθήκες εμπορευμάτων ή ακόμη και δημόσιες τουαλέτες!

Ο ξεναγός μου με πήγε στον Εθνικό Καθεδρικό Ναό στη Μόσχα. Πρόκειται για ένα θαυμάσιο κτήριο, που διακοσμείται πλούσια με έργα ζωγραφικής και εικόνες της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας. Το καταπληκτικό είναι ότι αυτό το κτήριο οικοδομήθηκε εξ αρχής τις δύο τελευταίες δεκαετίες. Οι κομμουνιστικές κυβερνήσεις το είχαν κατεδαφίσει και χρησιμοποιούσαν ό,τι παρέμεινε ως αποθήκη εμπορευμάτων και έπειτα ως πιάνα.

Όταν ο κομμουνισμός έπεσε, οι Ρώσοι έθεσαν προτεραιότητα την επανοικοδόμηση του καθεδρικού ναού και την αποκατάστασή του στην αρχική του μορφή.

Αν και η χώρα ήταν σε απελπιστική οικονομική κατάσταση, απλοί άνθρωποι από όλα τα κοινωνικά στρώματα συνέβαλαν στο κόστος. Ούτε ένα ρούβλι του κράτους δεν χρησιμοποιήθηκε. Ήταν σαν το έθνος να είχε ξυπνήσει από έναν αθεϊστικό εφιάλτη και ήθελαν να δείξουν πάλι ότι εκτιμούν την πίστη στον Θεό.

"Τι σκέφτεστε γι' αυτό;" Ρώτησε ο ξεναγός.

"Είναι όμορφο", είπα, "και με κάνει να ντρέπομαι".

"Γιατί ντρέπεσαι;"

"Επειδή και η δική μου η χώρα έχει χάσει σχεδόν την πίστη της στον Θεό. Αλλά δεν την έχουμε χάσει εξαιτίας διωγμών. Η κυβέρνηση δεν πήρε ποτέ τις εκκλησίες μας, ούτε έχει φυλακίσει τους ιερείς μας. Αλλά είναι σαν να έχει γίνει. Οι εκκλησίες μας είναι άδειες, οι ποιμένες και οι λειτουργοί μας είναι χωρίς ηθική. Μετά βίας κάποιος διαβάζει τη Βίβλο ή διαθέτει χρόνο για τη θρησκεία. Πολλοί από τους νέους μας σκέφτονται ότι η λέξη "Ιησούς" είναι μόνο μια βλαστήμια. Η χώρα μου έχει χάσει τη γνώση του Θεού".

Ο ξεναγός με κοίταξε με κατάπληξη. "Δηλαδή έχετε διώξει μακριά την πίστη, παρόλο που δεν σας την αφαίρεσαν;"

"Ναι, φοβάμαι πως αυτό έχει συμβεί".

Σε σύγκριση με σχεδόν κάθε άλλο τόπο, η Μεγάλη Βρετανία είναι μια πολύ πλούσια χώρα. Τα παιδιά μας έχουν πρόσβαση στην εκπαίδευση και δεν

**Ο Σατανάς κατάφερε να κάνει τους Πρωτόπλαστους να νιώθουν φτωχοί μέσα στον Παράδεισο... Είναι κρίμα να τον αφήνουμε να παίζει το ίδιο παιχνίδι σε βάρος μας!**

φεύγουν από το σπίτι πεινασμένα. Αν και υπάρχουν παράπονα, η ιατρική περίθαλψη είναι ακόμη ένα αγαθό που απολαμβάνουν οι περισσότεροι άνθρωποι. Οι συνταξιούχοι μας δεν έφτασαν ακόμα στην ανάγκη να πουλήσουν στους δρόμους τα φτωχικά τους πράγματα, όπως γίνεται στη Ρωσία.

Ενώσω βρισκόμουν στη Ρωσία διάβασα την συζητημένη μελέτη "Η Ζωή στο Κατώτατο Σημείο" του Theodore Dalrymple, γι' αυτό που ονομάζει "η χαμηλή τάξη στη Μεγάλη Βρετανία". Ο συγγραφέας είναι γιατρός και ψυχολόγος που συνεργάζεται με ένα νοσοκομείο και μια φυλακή σε μια από τις μεγαλύτερες πόλεις μας. Συγκρίνοντας τα πράγματα με προηγούμενες εμπειρίες του σε φτωχές χώρες στην Αφρική και την Ασία, γράφει:

"Ποτέ δεν είδα [εκεί] την απώλεια της αξιοπρέπειας, την εγωκεντρικότητα, το πνευματικό και συναισθηματικό κενό, ή την καθαρή άγνοια για το πώς να ζεις, που βλέπω καθημερινά στην Αγγλία... Εγώ και οι [επισκέπτες] γιατροί από την Ινδία και τις Φιλιππίνες καταλήξαμε στο ίδιο φοβερό συμπέρασμα: ότι η χειρότερη φτώχεια υπάρχει στην Αγγλία—και δεν είναι φτώχεια υλική αλλά φτώχεια της ψυχής".

Αλίμονο! Αλλά αυτή είναι η αλήθεια.»

\*\*\*


**Κ**αθώς βρισκόμαστε ενόψει πολιτικών εκλογών, δεν θέλουμε τα παραπάνω να παρεξηγηθούν ως υποστήριξη στην κυβέρνηση. Η πολιτική—έτσι τουλάχιστον όπως λειτουργεί σήμερα—αφήνει αδιάφορο αυτό το έντυπο.

Όμως κι αυτός ο χώρος χρησιμοποιείται από τον Πονηρό ως μέσο αποπροσανατολισμού των ανθρώπων και απομάκρυνσής τους από τα αληθινά του προβλήματα.

Όπως εύστοχα καταλήγει ο συντάκτης του αγγλικού περιοδικού και οι επισημoneς στους οποίους αναφέρεται, η φτώχεια των ανθρώπων «δεν είναι φτώχεια υλική αλλά φτώχεια της ψυχής». Είναι φτώχεια που καλλιεργούμε και φιλοξενούμε μέσα στην καρδιά. Κατά μία ελεύθερη χρήση των λόγων του Κυρίου Ιησού, που είπε ότι, **«τα εξερχόμενα εκ του στόματος εκ της καρδιάς εξέρχονται, και εκείνα μολύνουσι τον άνθρωπον»**, όλα αυτά τα κοσμικά μηνύματα που δεχόμαστε να φιλοξενήσουμε μέσα μας, στη συνέχεια μαυρίζουν την ψυχική μας διάθεση και τη ζωή μας.

**Δ**εν αγνοούμε ότι όντως υπάρχουν προβλήματα. Πράγματι υπάρχουν νέοι που δεν έχουν σταθερή εργασία. Αναναμπίβολα υπάρχουν γύρω και κοντά μας πολλοί οικονομικοί μετανάστες και άλλοι που είναι θύματα διαφόρων μορφών εκμετάλλευσης.

Ωστόσο οι περισσότεροι θα μπορούσαμε, και δίκαια θα έπρεπε, να επαναλάβουμε τα λόγια του Ψαλμωδού: **«Τι να ανταποδώσω εις τον Κύριον, διά πάσας τας ευεργεσίας αυτού τας προς εμέ;»** (Ψαλμ. 116/ρις/12).

Ο Σατανάς κατάφερε να κάνει τους Πρωτόπλαστους να νιώθουν φτωχοί μέσα στον Παράδεισο... Είναι κρίμα να τον αφήνουμε να παίζει το ίδιο κακό παιχνίδι και σε βάρος μας. 



Δεν είναι μόνο οι αριθμοί...



## Το μυστικό βρίσκεται στην υγεία!

**Ε**νας συγγραφέας έγραψε ότι το πρόβλημα της εκκλησίας του 21ου αιώνα δεν θα είναι η αύξηση μα η υγεία της, κι αυτό θα πρέπει να είναι η κύρια ανησυχία. Η Καινή Διαθήκη λέει πολλά για την υγεία της εκκλησίας. Ας δούμε μία μόνο περικοπή:

- «Παν το σώμα συναρμολογούμενον και συνδεόμενον διά πάσης συναφείας των συνεργούντων μελών, κατά την ανάλογον ενέργειαν ενός εκάστου μέρους κάμνει την αύξησιν του σώματος προς οικοδομήν εαυτού εν αγάπη» (Εφεσ. 4/8/16).

Το κλειδί για την αύξηση της εκκλησίας είναι η υγεία της. Όλα τα ζωντανά είδη αυξάνονται όταν είναι υγιή. Δεν είναι απαραίτητο να τα πιέσετε να αυξηθούν— αυτό θα γίνει φυσιολογικά αν έχουν υγεία.

### Η ΑΥΞΗΣΗ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

Δεν χρειάστηκε να πιέσετε τα παιδιά σας να μεγαλώσουν. Θα πρέπει όμως να φροντίζετε να μην υπάρχουν εμπόδια, όπως φτωχή διατροφή ή βλαβερό περιβάλλον, και η αύξηση θα γίνει αυτόματα. Εάν όμως βλέπατε τα παιδιά σας να μην μεγαλώνουν, θα σκεφτόσασταν ότι υπάρχει κάτι σοβαρό και θα κάνατε οτιδήποτε για να ανακαλύψετε την αιτία, πιθανότατα κάποια ασθένεια, και να τη διορθώσετε.

### ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ

Όλο το σύμπαν βασίζεται στην αρχή της ισορροπίας. Η γη ισορροπήθηκε στον άξονά της από τον Θεό τέλεια, έτσι ώστε να υποστηρίζει τη ζωή. Η φύση είναι συλλογή οικοσυστημάτων που ισορροπούν το ένα με το άλλο, ενώ η πιο μικροσκοπική παραλλαγή στο οικοσύστημα δημιουργεί αλυσιδωτές αντιδράσεις. Το ίδιο ισχύει και στην τροφική αλυσίδα, και στην αρχιτεκτονική – τα κτίρια πρέπει να ισορροπηθούν διαφορετικά θα καταρρεύσουν. Έτσι, και η εκκλησία, αν δεν είναι ισορροπημένη, θα καταρρεύσει. Οι ποιμένες των εκκλησιών πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι η θεραπεία βρίσκεται στην αποκατάσταση αυτής της ισορροπίας στο σώμα της εκκλησίας.

Η ισορροπία είναι το μυστικό της υγείας των εκκλησιών! Το σώμα μας έχει διάφορα συστήματα (κυκλοφορικό, αναπνευστικό, πεπτικό κ.λπ.). Όταν αυτά βρίσκονται σε ισορροπία, εξασφαλίζεται η υγεία. Αν όμως το σώμα χάσει την εσωτερική του ισορροπία, αυτό το ονομάζουμε ασθένεια.

Το ίδιο ισχύει και στην εκκλησία. Καθώς πρόκειται για ζωντανό οργανισμό, είναι φυσικό να αυξάνεται. Η εκκλησία είναι σώμα και όχι επιχείρηση, είναι ορ-

γανισμός και όχι οργάνωση και αν μια εκκλησία δεν αυξάνεται, τότε πεθαίνει.

## ΠΕΝΤΕ ΣΚΟΠΟΙ

Τι λέει γι' αυτό η Γραφή; Η υγεία της εκκλησίας έχει πέντε φάσεις: μπορεί να θερμαίνεται με την κοινωνία, να ριζώνει με την μαθητεία, να δυναμώνει με την λατρεία, να πλαταίνει με τη διακονία και να μεγαλώνει με τον ευαγγελισμό.

Αυτοί οι πέντε σκοποί προσδιορίστηκαν από τον Κύριο Ιησού με την Μεγάλη Εντολή και τη Μεγάλη Αποστολή, εξηγούνται από τον απόστολο Παύλο στο κεφάλαιο 4/δ της Επιστολής προς Εφεσίους, περιγράφηκαν στην προσευχή του Ιησού για την εκκλησία στο κεφάλαιο 17/ιζ του Ιωάννη, και εφαρμόστηκαν αρχικά από την πρώτη εκκλησία στην Ιερουσαλήμ.

Στις Πράξεις βλέπουμε και τις πέντε αυτές φάσεις: Οι πιστοί **«ενέμενον εν τη διδασχῇ των αποστόλων και εν τη κοινωνία και εν τη κλάσει του ἄρτου και εν ταῖς προσευχαῖς»**. Με άλλα λόγια είχαν κοινωνία μεταξύ τους, λάτρευαν τον Κύριο, διδάσκονταν και κήρυτταν. (2/β/42-47, 4/δ/20). Ως επακόλουθο, διαβάζουμε: **«Ο Κύριος προσέθετε καθ' ἡμέραν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοὺς σωζομένους»**.

Η αύξηση της εκκλησίας είναι το φυσικό αποτέλεσμα μιας υγιούς εκκλησίας. Όμως η υγεία της εκκλησίας μπορεί να υπάρξει μόνο όταν το μήνυμά μας είναι βιβλικό και η αποστολή μας ισορροπημένη. Κάθε ένας από τους πέντε σκοπούς της εκκλησίας της Καινῆς Δια-

θήκης πρέπει να είναι σε ισορροπία με τους άλλους για να υπάρχει υγεία.

Αλλά πρέπει να προσέξουμε το εξής: Επειδή είμαστε ατελή όντα, η ισορροπία σε μια εκκλησία δεν έρχεται αυτόματα. Στην πραγματικότητα, πρέπει συνεχώς να διορθώνουμε τη δυσαναλογία! Η ανθρώπινη φύση δίνει υπερβολική έμφαση στην πτυχή ή το σκοπό της εκκλησίας που μας αρέσει περισσότερο.

Οι περισσότερες εκκλησίες του ευαγγελίου τηρούν κατά κάποιο τρόπο τους πέντε αυτούς σκοπούς. Το κακό ωστόσο είναι ότι δεν το κάνουν ισορροπικά. Μια εκκλησία μπορεί να έχει καλή κοινωνία, όμως να μην ενδιαφέρεται για τον ευαγγελισμό. Άλλη μπορεί να είναι θερμή στη λατρεία, όμως αδιάφορη για τη μαθητεία. Άλλη μπορεί να κάνει τα πάντα για τον ευαγγελισμό, όμως να είναι αδύνατη στην λατρεία κ.ο.κ.

## ΓΙΑΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΑΥΤΟ;

Είναι η φυσική τάση των ποιμένων να υπερτονίζουν εκείνη την πτυχή που τους αρέσει περισσότερο, παραμελώντας τις άλλες, που εκτιμούν λιγότερο. Σε όλο τον κόσμο οι εκκλησίες τείνουν να καταλήξουν "προέκταση" του ποιμένα τους και να εστιάζουν μόνο σε ό,τι εκείνος θεωρεί σπουδαιότερο, δημιουργώντας αγκυλώσεις που εμποδίζουν την προκοπή τους.

Αν όμως η εκκλησία εστιάζει ισορροπικά και στους πέντε σκοπούς της εκκλησίας της Καινῆς Διαθήκης, τότε θα είναι μια υγιής εκκλησία που σίγουρα θ' αναπτυχθεί και σε ποιότητα και σε ποσότητα!

**Από συνεργάτη**



«Και ην γεγραμμενον εβραϊστί, ελληνιστί, ρωμαϊστί»



Σ' αυτή τη στήλη παρουσιάζονται βιβλικές λέξεις και εκφράσεις, που έχουν ιδιαίτερη σημασία είτε στην πρωτότυπη γλώσσα τους ή όπως κατέληξαν σ' εμάς.

**Η** λέξη «Αλληλούια» έχει περάσει στα διεθνή λεξιλόγια και, μαζί με το «Αμήν» χρησιμοποιείται από τους χριστιανούς όλων των χωρών. Επίσης χρησιμοποιείται και στην καθημερινή γλώσσα, όπως π.χ. στη φράση «Κοντός ψαλμός, Αλληλούια»... Ποια όμως είναι η αληθινή σημασία και η ορθή χρήση της; Σ' αυτό το ερώτημα προσπαθεί να απαντήσει η παρούσα μελέτη.

Ως αρχικό κείμενο θα χρησιμοποιηθεί ο Ψαλμός 150/ρν, που είναι ο τελευταίος στο βιβλίο των Ψαλμών και ο οποίος ανοίγει και κλείνει με την λέξη «Αλληλούια».

«**1 Αινείτε τον Κύριον**<sup>1</sup>. Αινείτε τον Θεόν<sup>2</sup> εν τω αγιαστηρίω αυτού· αινείτε αυτόν<sup>3</sup> εν τω στερεώματι της δυνάμεως αυτού. **2** Αινείτε αυτόν<sup>3</sup> διά τα μεγαλεία αυτού· αινείτε αυτόν<sup>3</sup> κατά το πλήθος της μεγαλωσύνης αυτού. **3** Αινείτε αυτόν<sup>3</sup> εν ήχω σάλπιγγος· αινείτε αυτόν<sup>3</sup> εν ψαλτηρίω και κι-

θάρα. **4** Αινείτε αυτόν<sup>3</sup> εν τυμπάνω και χοροστασία· αινείτε αυτόν<sup>3</sup> εν χορδαίς και οργάνω. **5** Αινείτε αυτόν<sup>3</sup> εν κυμβάλοις ευήχοις· αινείτε αυτόν<sup>3</sup> εν κυμβάλοις αλαλαγμού. **6** Πάσα πνοή ας αινη τον Κύριον. Αλληλούια<sup>1</sup>.»

**Σ**την πραγματικότητα στο εβραϊκό κείμενο πρόκειται για μία φράση από δύο λέξεις, [αλλελου=αινείτε (επαινέστε, εγκωμιάστε, υψώστε τη φωνή για να εκφράσετε έναν δυνατό ήχο)] και [Γιαχ=Γιαχβέ, το κύριο όνομα του Θεού], και το νόημά της είναι «Αινείτε τον Γιαχβέ». Συνήθως αποδίδεται από τους μεταφραστές ως «Αινείτε τον Κύριον». Με άλλα λόγια είναι μια πρόσκληση προς το λαό για να συμμετέχει μαζί με τον ψαλμωδό σε δοξολογία του Θεού. Όπως έγραψε κάποιος, στη φράση αυτή υπάρχει η συντομότερη ομολογία της μοναδικότητας του αληθινού Θεού.

Στον Ψαλμό που εξετάζουμε σημειώνεται ότι, ενώ οι Εβδομήκοντα (Ο') αφήνουν αμετάφραστη τη φράση και στις δύο περιπτώσεις, η Νεοελληνική

[<sup>1</sup>] הַלְלֵה / hallelu jah

[<sup>2</sup>] הַלְלֵה־אֱלֹהִים / hallelu-el

[<sup>3</sup>] הַלְלֵהוּ / halleluhu

Μετάφραση (Βάμβα) τη μεταφράζει μεν στο πρώτο χωρίο (*Αινείτε τον Κύριον*) αλλά την αφήνει αμετάφραστη στο έκτο χωρίο.\*).


**Σ**την Π.Δ. η λέξη «Αλληλούια» συναντιέται μόνο στο βιβλίο των Ψαλμών (για πρώτη φορά στον Ψαλμό 104:35) και εμφανίζεται συνολικά 24 φορές. Με εξαίρεση τον Ψαλμό 135/ρλε/3, βρίσκεται πάντα στην αρχή, το τέλος ή και στα δύο, στους Ψαλμούς 112/ριβ/1, 115/ ριε/18, 146/ρμς/1 και 10, 147/ρμζ/1 και 20, 148/ρμη/1 και 14, 149/ρμθ/1 και 9, 150/ρν/1 και 6. Επίσης στον Ψαλμό 106/ρς/48 υπάρχει αμέσως μετά το «Αμήν», οπότε οι Ο' μεταφράζουν και τα δύο ως ένα επαναλαμβανόμενο «γένοιτο γένοιτο», δηλαδή σαν δύο «Αμήν». (Το ίδιο συμβαίνει και στην Αποκάλυψη 19/ιθ/4).

**Σ**την Κ.Δ. το «Αλληλούια» υπάρχει μόνο τέσσερις φορές, όλες στο βιβλίο της Αποκάλυψης (19/ιθ/1-6), ως μία εξελληνισμένη λέξη, ακολουθώντας ωστόσο τους ίδιους κανόνες χρήσης όπως και στην Π.Δ.

«1 Και μετά ταύτα ήκουσα ως φωνήν μεγάλην όχλου πολλού εν τω ουρανώ, λέγοντος· “**Αλληλουϊα**· η σωτηρία και η δόξα και η τιμή και η δύναμις ανήκουσιν εις Κύριον τον Θεόν ημών, 2 διότι αληθινάι και δίκαιαι είναι αι κρίσεις αυτού· διότι έκρι-

[\*] Η ΝΔΜ περιέργως παραθέτει ταυτόχρονα και τους δύο τύπους –αμετάφραστο και μεταφρασμένο– σε όλες τις περιπτώσεις εκτός από τα χωρία 104/ρδ/35 και 135/ρλε/3 όπου χρησιμοποιεί μόνο τη μετάφραση. Επίσης στην έκδοση με τα δευτεροκανονικά, στο βιβλίο του Τωβίτ (13/ιγ/18) αντί «αινείτε τον Κύριο», γράφει «τον Κύριο δοξάστε» που είναι περίπου το ίδιο αλλά τίποτα δεν δικαιολογεί τη διαφορά.

νε την πόρνην την μεγάλην, ήτις έφθειρε την γην με την πορνείαν αυτής, και εξεδίκησεν εκ της χειρός αυτής το αίμα των δούλων αυτού.” 3 Και εκ δευτέρου είπον· “**Αλληλουϊα**· και ο καπνός αυτής αναβαίνει εις τους αιώνας των αιώνων.” 4 Και έπεσον οι εικοσιτέσσαρες πρεσβύτεροι και τα τέσσαρα ζώα και προσεκύνησαν τον Θεόν τον καθήμενον επί του θρόνου λέγοντες· “Αμήν, **αλληλουϊα**”. 5 Και εξήλθεν εκ του θρόνου φωνή, λέγουσα· Αινείτε τον Θεόν ημών, πάντες οι δούλοι αυτού και οι φοβούμενοι αυτόν και οι μικροί και οι μεγάλοι. 6 Και ήκουσα ως φωνήν όχλου πολλού, και ως φωνήν υδάτων πολλών, και ως φωνήν βροντών ισχυρών, λεγόντων· “**Αλληλουϊα**· διότι εβασίλευσε Κύριος ο Θεός ο παντοκράτωρ”.»

**Σ**ημειώνεται ότι, αντίθετα από αυτό που έχει επικρατήσει στην υμνογραφία διαφόρων εκκλησιών και σε μερικά κλασικά μουσικά έργα με πιο γνωστό το ομώνυμο χωρικό από το ορατόριο του Χέντελ «Ο Μεσσίας», το «Αλληλούια» δεν βρίσκεται πουθενά στις Γραφές σε επανάληψη (δηλαδή δύο ή περισσότερες φορές μαζί). Είναι για τούτο άξιο απορίας πώς και γιατί αυτή η λέξη –που όπως είδαμε απευθύνεται στο λαό, στο εκκλησίασμα ή στα ουράνια όντα–, κατέληξε να χρησιμοποιείται ως επιφώνημα, που κάποιοι επαναλαμβάνουν αλλεπάλληλα και χωρίς νόημα στις προσευχές τους, σαν ένα είδος μαγικής λέξης. Αν τούτο δεν είναι “**βαπτολογία**” (Ματθ. 6/ς/7), πώς αλλιώς θα μπορούσε να χαρακτηριστεί; 

«Διά πολλών μαρτύρων»



## Η ειρήνη του Χριστού

«Ο άνθρωπος επιθυμεί την ειρήνη από τα βάθη τής καρδιάς του, αλλά συχνά αγνοεί ακόμα και τη φύση τού αγαθού. Συχνά διερωτάται απεγνωσμένα: σε τι συνίσταται η αναζήτηση τής αληθινής ειρήνης;... Η αληθινή ειρήνη! Μετά από τον πόλεμο τού Αφγανιστάν, το τρομοκρατικό χτύπημα τής 11 Σεπτεμβρίου στις ΗΠΑ και τον πόλεμο τού Ιράκ, η ανθρωπότητα μπαίνει σε μια οδυνηρή περίοδο ανασφάλειας, σύγχυσης, ασέβειας προς τον άνθρωπο και τη ζωή, τις πανανθρώπινες αξίες και τους παγκόσμιους θεσμούς. Δεν έλειψε και η ιεροσυλία! Πολλές φορές είδαμε, ακούσαμε και διαβάσαμε πολιτικοί ηγέτες (Τζ. Μπους, Σ. Χουσέιν...) να επικαλούνται το Θεό ή τον Αλλάχ. Δυστυχώς ελάχιστοι, κυρίως θρησκευτικές προσωπικότητες, αντέδρασαν στο θρησκευτικό παραλήρημα!... Στην Παλαιά Διαθήκη μπορούμε να εξετάσουμε το θέμα από δυο σκοπιές: α/ Την ειρήνη, ως τέλεια ευτυχία. Με επιμέρους υπότιτλους όπως, -Ειρήνη και ευζωία, -Ειρήνη και ευτυχία, -Ειρήνη και σωτηρία, -Ειρήνη και δικαιοσύνη, και β/ Την ειρήνη, ως δώρο τού Θεού (-Ο Θεός τής ειρήνης, -«Κύριε, δος ειρήνην», -Η πάλη για την ειρήνη, με τον προφητικό αγώνα, την εσχατολογική ειρήνη και τη σοφολογική σκέψη). γ.μ.

**Η** ελπίδα των προφητών και των σοφών γίνεται πραγματικότητα που προσφέρεται «εν Χριστώ Ιησού», γιατί η αμαρτία νικήθηκε «εν αυτώ και δι' αυτού». Αλλά όσο η αμαρτία δε νεκρώθηκε ακόμη σε κάθε άνθρωπο, όσο ο Κύριος δεν ήρθε ακόμη στην έσχατη Ημέρα, η ειρήνη παραμένει ένα μελλοντικό αγαθό. Το προφητικό μήνυμα λοιπόν διατηρεί την αξία του: «καρπός δε τής δικαιοσύνης εν ειρήνη σπείρεται τοις ποιούσιν ειρήνην» (Ιακ. 3/γ/18, βλ. Ησ. 32/λβ/17). Αυτό είναι το μήνυμα που διακηρύττει η Κ.Δ., από το Λουκά ως τον Ιωάννη, περνώντας από τον Παύλο.

1.- Ο Λουκάς, στο ευαγγέλιό του, ζω-

γραφίζει τη μορφή τού ειρηνικού βασιλιά. Στη γέννησή Του, οι άγγελοι ανάγγειλαν την ειρήνη στους ανθρώπους που αγαπάει ο Θεός (Λουκ. 2/β/14). Το μήνυμα αυτό, που το επαναλαμβάνουν οι χαρούμενοι μαθητές συνοδεύοντας το βασιλιά καθώς εισέρχεται στην πόλη Του (19/ιθ/38), η Ιερουσαλήμ δε θέλει να το δεχτεί (19/ιθ/42). Στο στόμα τού ειρηνικού βασιλιά, η ευχή τής επίγειας ειρήνης γίνεται η αναγγελία μιας σωτηρίας: σαν καλός Ιουδαίος, ο Ιησούς λέει: «ύπαγε εις ειρήνην», αλλά με το λόγο Του αυτόν δίνει την υγεία στην αιμορροούσα (8/η/48 πρβλ), συγχωρεί τις αμαρτίες στη μετανοημένη αμαρτωλή (7/ζ/50), δηλώνοντας

έτσι τη νίκη Του πάνω στη δύναμη τής ασθενείας και της αμαρτίας. Όπως ο ίδιος, έτσι και οι μαθητές προσφέρουν στις πόλεις, μαζί με το χαιρετισμό τής ειρήνης, τη σωτηρία «εν Ιησού» (10/ι/5-9). Αλλά αυτή η σωτηρία έρχεται να ανατρέψει την ειρήνη αυτού τού κόσμου: «Δοκείται ότι ειρήνην παρεγενόμην δούναι εν τη γη; ουχί λέγω υμίν, αλλ' ή διαμερισμόν» (12/ιβ/51). Έτσι ο Ιησούς δεν αρκείται να προφέρει τις ίδιες απειλές όπως οι προφήτες ενάντια σε κάθε απατηλή ασφάλεια (17/ιζ/26-36, βλ. Α' Θεσ. 5/ε/3), αλλά χωρίζει τα μέλη μιας ίδιας οικογένειας. Σύμφωνα με τη φράση κάποιου χριστιανού ποιητή, δεν ήρθε να απαλείψει τον πόλεμο, αλλά ήρθε να προσθέσει την ειρήνη, αυτή την ειρήνη τού Πάσχα που ακολουθεί την οριστική νίκη (Λουκ. 24/κδ/36). Οι μαθητές λοιπόν θα ακτινοβολήσουν ως τα πέρατα του κόσμου την ισραηλιτική ειρήνη (βλ. Πράξ. 7/ζ/26, 9/θ/31, 15/ιε/33), η οποία, στο θρησκευτικό επίπεδο, αποτελεί ένα είδος μεταμορφώσεως της ρωμαϊκής ειρήνης (βλ. 24/κδ/2), γιατί ο Θεός ανάγγειλε την ειρήνη διά του Ιησού Χριστού, καθώς αυτός αποδείχτηκε ότι είναι «πάντων Κύριος» (10/ι/36).

2.- Ο Παύλος, προσθέτοντας συνήθως στους ασπασμούς των επιστολών του τη χάρη κοντά στην ειρήνη, δηλώνει έτσι την προέλευσή της και τη σταθερότητά της. Φανερώνει κυρίως το δεσμό της με την απολύτρωση. Ο Χριστός, που είναι «η ειρήνη ημών», ειρηνοποίησε, συνδιάλλαξε τούς δύο λαούς ενώνοντάς τους σε ένα μόνο Σώμα (Εφεσ. 2/β/14-22). Έτσι ο Θεός «αποκατήλλαξε τα πάντα εις αυτόν, ειρηνοποιήσας διά του αίματος τού σταυρού αυτού, δι' αυτού είτε τα επί της γης είτε τα εν τοις ουρανοίς» (Κολ. 1/α/20). Επειδή λοιπόν είμαστε ενωμένοι σε ένα και το αυτό Σώμα, η ειρήνη τού


Χριστού βασιλεύει στις καρδιές μας (Κολ. 3/γ/15), χάρη στο Πνεύμα το οποίο δημιουργεί ανάμεσά μας ένα σταθερό δεσμό (Εφεσ. 4/δ/3). Κάθε πιστός δικαιωμένος, βρίσκεται διά του Ιησού Χριστού σε ειρήνη με τον Θεό (Ρωμ. 5/ε/1), τον Θεό τής αγάπης και της ειρήνης (Β' Κορ. 13/ιγ/11), ο οποίος τον εξαγιάζει ολότελα (Α' Θεσ. 5/ε/23). Όπως η αγάπη και η χαρά, η ειρήνη είναι καρπός τού Πνεύματος (Γαλ. 5/ε/22, Ρωμ. 14/ιδ/17), είναι η αιώνια ζωή που αρχίζει από πριν στη γη (βλ. 8/η/6), υπερβαίνει πάντα νουν (Φιλιπ. 4/δ/7), εξακολουθεί να υπάρχει ακόμη και μέσα στις θλίψεις (Ρωμ. 5/ε/1-5), ακτινοβολεί στις σχέσεις μας με τους ανθρώπους (Α' Κορ. 7/ζ/15, Ρωμ. 12/ιβ/18, Β' Τιμ. 2/β/22), ως την Ημέρα όπου ο Θεός τής ειρήνης που ανάστησε τον Ιησού (βλ. Εβρ. 13/ιγ/20), αφού συντρίψει τον Σατανά (Ρωμ. 16/ις/20), θα αποκαταστήσει τα πάντα στην αρχική τους ακεραιότητα.

3.- Ο Ιωάννης εκφράζει ακόμη σαφέστερα την αποκάλυψη. Γι' αυτόν, όπως και για τον Παύλο, η ειρήνη είναι ο καρπός τής θυσίας τού Ιησού (Ιωάν. 16/ις/33). Όπως και στη Συνοπτική παράδοση, δεν έχει τίποτε το κοινό με την ειρήνη αυτού τού κόσμου. Ακολουθώντας την ΠΔ, η οποία έβλεπε στην παρουσία τού Θεού ανάμεσα στο λαό Του το ύψιστο αγαθό τής ειρήνης (βλ. Λευ. 26/κς/12, Ιεζ. 37/λζ/26), ο Ιωάννης δείχνει την παρουσία τού Ιησού ως την πηγή και την πραγματικότητα της ειρήνης. Κι ακριβώς σ' αυτό βρίσκεται μία από τις χαρακτηριστικές πλευρές τής προοπτικής του. Όταν η θλίψη κυριεύει τους μαθητές, που πρόκειται να αποχωριστούν από το Διδάσκαλό τους, ο Ιησούς τούς βεβαιώνει: «ειρήνην αφήμι υμίν, ειρήνην την εμήν δίδωμι υμίν» (Ιωάν. 14/ιδ/27). Αυτή η ειρήνη δε συνδέεται πια με την επίγεια

παρουσία Του, αλλά με τη νίκη Του πάνω στον κόσμο. Έτσι, νικητής τού θανάτου, ο Ιησούς δίνει, μαζί με την ειρήνη, το άγιο Πνεύμα και την εξουσία πάνω στην αμαρτία (20/κ/19-23)!

4.- «Μακάριο όραμα ειρήνης». - Με τη σταθερή ελπίδα που τον κάνει να οραματίζεται την ουράνια Ιερουσαλήμ (Αποκ. 21/κα/2), ο χριστιανός φιλοδοξεί να πραγματοποιήσει το μακαρισμό «μακάριοι οι ειρηνοποιοί» (Ματθ. 5/ε/9), γιατί αυτό σημαίνει ότι ζει όπως ο Θεός, ότι είναι υιός τού Θεού εν Χριστώ, που είναι ο μοναδικός Υιός. Προσπαθεί λοιπόν με όλες τις δυνάμεις του να πραγματοποιήσει εδώ στη γη την ομόνοια και τη γαλήνη. Η χριστιανική αυτή πολιτική τής επίγειας ειρήνης αποδεικνύεται τόσο πιο αποτελεσματική, όσο είναι χωρίς αυταπάτες. Τρεις αρχές προσδιορίζουν την ακατάπαυστη επιδίωξή της.

Μόνο η παγκόσμια αναγνώριση της κυριότητας τού Χριστού από ολόκληρο το σύμπαν στην έσχατη έλευσή Του θα αποκαταστήσει την οριστική και παγκόσμια ειρήνη. Μόνο η Εκκλησία, η οποία είναι υπεράνω φυλετικών διακρίσεων, τά-

ξεων, φύλων (Γαλ. 3/γ/28, Κολ. 3/γ/11), αποτελεί επί της γης τον τόπο, το σημείο και την πηγή τής ειρήνης μεταξύ των λαών, γιατί αυτή είναι το Σώμα τού Χριστού και το ταμείο τού Πνεύματος. Μόνο, τέλος η δικαιοσύνη ενώπιον τού Θεού και μεταξύ των ανθρώπων είναι το θεμέλιο τής ειρήνης, γιατί αυτή καταργεί την αμαρτία, η οποία είναι πηγή κάθε διαιρέσεως. Ο χριστιανός θα συνεχίσει την ειρηνευτική του προσπάθεια ακούγοντας τον Θεό, που αυτός και μόνο δίνει την ειρήνη, να μιλάει μέσα απ' αυτό τον ψαλμό, όπου συγκεντρώνονται όλες οι ιδιότητες τού Θεού τής ιστορίας: «Ακούσομαι τι λαλήσει εν εμοί ο Θεός, ότι λαλήσει ειρήνην επί τον λαόν αυτού... αλήθεια εκ της γης ανέτειλε, και δικαιοσύνη εκ του ουρανού διέκυψε. Και γαρ ο Κύριος δώσει χρηστότητα, και η γη ημών δώσει τον καρπόν αυτής δικαιοσύνη εναντίον αυτού προπορεύσεται και θήσει εις οδόν τα διαβήματα αυτού» (Ψαλμ. 85/οε/9-14 [Ο' 84/οδ/8-13]). 

Κείμενο του Χ.-L. Dufour s.J. (σε μετάφραση Ι. Καραβιδόπουλου), δημοσιεύθηκε με τον ίδιο τίτλο στο περιοδικό «Ανοιχτοί Ορίζοντες» (Ιανουάριος 2004, σελ. 13-14).

**«Δεν γνωρίζω Χριστό Έλληνα, Ρώσο, Άγγλο, Άραβα... Ο Χριστός είναι για μένα το παν, το υπερκόσμιο Είναι. Στην Γραφή αναφέρεται συχνά ότι ο Χριστός πέθανε για όλον τον κόσμο, για τις αμαρτίες όλων των ανθρώπων. Μόλις περιορίσουμε το πρόσωπο του Χριστού, μόλις το κατεβάσουμε στο επίπεδο των εθνотήτων, χάνουμε το παν και βυθιζόμαστε στο σκοτάδι. Τότε ανοίγει ο δρόμος προς το μίσος ανάμεσα στα έθνη, προς την έχθρα μεταξύ των κοινωνικών ομάδων».**

**Σωφρόνιος Σαχάρωφ**

**«Εκκλησιαστική Παρέμβασις» (Νοέμ. 2003, σελ. 7)**





## Ο Εγωιστής

**Υ**πάρχουν παραπτώματα που δεν εμπίπτουν στον ποινικό νόμο, τα οποία εντούτοις μπορεί να είναι μεγάλα εγκλήματα είτε κατά του εαυτού μας είτε κατά της κοινωνίας.

Η διδασκαλία του Χριστού παρουσιάζει πώς πρέπει να είναι ο άρτιος, ο γνήσιος κι αληθινός άνθρωπος, που θα είναι και εντάξει με τον εαυτό του και χρήσιμος μεταξύ των συνανθρώπων του.

Δυστυχώς, και μέσα στις εκκλησίες έχει παρατηρηθεί ότι κάποιοι μπορούν να ζουν ασύδοτοι, με τελείως κακή συμπεριφορά, με μεγάλη ασυνέπεια και υποκρισία, και μπορεί κάποιος να είναι βουτηγμένος στην παρανομία, είτε επειδή αναρριχήθηκε παράνομα σε κάποια θέση είτε επειδή εξασκεί κακή επιρροή στο λαό του Θεού.

Τέτοιοι άνθρωποι είναι θρασείς και συνήθως επιβάλλονται στο εκκλησίασμα, σε βαθμό που κανείς δεν τολμά να τους κάνει έστω και την παραμικρή παρατήρηση, επειδή, δήθεν, "διά των χαρισμάτων τους συμβάλλουν στο έργο του Θεού". Άλλοι πάλι, επειδή τους διακρίνει μια ανεπίτρεπτη προσωπολατρία ή αποβλέπουν σε κάποιο όφελος, προτιμούν να σιωπούν.

Ο πρωταγωνιστής σε τέτοιες καταστάσεις είναι άνθρωπος που χαρακτηρίζεται από άκρατο εγωισμό, με μανία αυτοπροβολής και διεφθαρμένη ιδέα για την σπουδαιότητα του εαυτού του. Πι-

στεύει ότι όλα πρέπει να γίνονται από τον ίδιο, ακόμη και αν σε όλα αποτυγχάνει, όμως ο εγωισμός του τον κάνει να νομίζει ότι μόνο αυτός είναι ικανός και μόνο αυτός γνωρίζει τα πάντα.

Κατά βάθος όμως, τα επικεντρώνει όλα γύρω από τον εαυτό του, είτε επειδή έχει προσωπικά συμφέροντα, είτε επειδή αποβλέπει πώς θα εξυπηρετηθεί ο ίδιος. Το πρώτιστο ενδιαφέρον του είναι πάντα το συμφέρον του και αυτό ορίζει πώς θα συμπεριφερθεί σε κάθε περίπτωση. Επακόλουθο είναι ο άνθρωπος αυτός να είναι άδικος τουλάχιστον τις περισσότερες φορές.

Βέβαια ο άνθρωπος αυτός είναι κατά βάθος δυστυχής, επειδή του λείπει η ευλογία και η ειρήνη του Θεού. Στην ουσία γίνεται ο ίδιος εχθρός της ψυχής του, επειδή περιφρονεί τα λόγια και τη διδασκαλία του Χριστού.

Βλέποντας τα πράγματα από την "υψηλή" θέση στην οποία έχει αναρριχηθεί, πείθει τον εαυτό του πως η σωτηρία του είναι εξασφαλισμένη μια για πάντα, και για τούτο παύει πλέον να ενδιαφέρεται κατά πόσον η ζωή του είναι εναρμονισμένη με το θέλημα του Θεού.

Αυτός ο άνθρωπος στερείται αγάπης, επειδή για να υπάρχει αγάπη πρέπει πρώτα να θυσιαστεί το "Εγώ". Ο εγωιστής, λοιπόν, χαρακτηρίζεται και από έλλειψη αγάπης και, με τον τρόπο αυτό, γί-

νεται δυστυχής, αφού ο ίδιος διαλέγει να παραδοθεί στους βασανιστές του.

Όπου υπάρχει η μόλυνση του εγωισμού, δεν υπάρχει δυνατότητα για ουσιαστική πνευματική ζωή και προκοπή. Ο λόγος του Θεού ιδιαίτερα τονίζει ότι, **«Ο Θεός αντipάσσεται εις τους υπερηφάνους, εις δε τους ταπεινούς δίδει χάριν»** (Α΄ Πέτρ. 5/ε/5). Συνακόλουθα, ο εγωιστής καταντά εχθρός του Θεού, των σχεδίων Του και του θελήματός Του.

Με τον τρόπο αυτό, συνεχίζοντας ο εγωιστής να παραμένει στην αμαρτία, διαπράττει ανταρσία στο πρόσωπο του αγίου Θεού και, εφόσον αμαρτάνει εκουσίως, χωρίς να συνέρχεται και να εγκαταλείπει την κακή πορεία του, βρίσκεται πλέον έξω από τη θεία χάρη.

Ο Χριστός, ο αιώνιος Βασιλιάς, για να λυτρώσει τον άνθρωπο κατέβηκε τόσο χαμηλά. Ο ίδιος μετέφερε στους πληγωμένους ώμους Του τον βαρύ ξύλινο σταυρό, και ανέχθηκε από ανθρώπους αμαρτωλούς ραπίσματα και πολλές άλ-

λες ταπεινώσεις. Αυτός που ήταν η πηγή της ζωής, πέθανε καρφωμένος ανάμεσα σε κακούργους.

Ύστερα από τέτοια μεγαλειώδη θυσία, πώς είναι δυνατό οποιοσδήποτε άνθρωπος να παρουσιάζεται ως άλλος Φαρισαίος, μπροστά στον Θεό και τους συνανθρώπους του, για να προβάλλει με υπερηφάνεια "το πλούσιο καρποφόρο πνευματικό του έργο";


Αντίθετα από ό,τι εκείνος νομίζει, του εγωιστή το έργο και η ζωή είναι τεράστια αρνητική στον πνευματικό χώρο. Σε τέτοιους ανθρώπους η Βίβλος βροντοφωνάζει **«Μη λάβης το όνομα Κυρίου του Θεού σου επί ματαίω· διότι δεν θέλει αθωώσει ο Κύριος τον λαμβάνοντα επί ματαίω το όνομα αυτού»** (Έξοδ. 20/κ/7). Και επίσης προειδοποιεί, **«Μη πλανήσθης, ο Θεός δεν εμπαίζεται· επειδή ό,τι αν σπείρη ο άνθρωπος, τούτο και θέλει θερίσει»** (Γαλ. 6/ς/7). Ας προσέχουμε λοιπόν!

**Από Συνεργάτη**

### **Σχόλιο «ΤΥΧΙΚΟΥ»**

Οι παραπάνω διαπιστώσεις είναι ολότελα αληθινές. Εκείνο που δυσκολότερα πεθαίνει από τον άνθρωπο είναι το "εγώ" του. Γι' αυτό το λόγο ο Χριστός είπε **«Εάν τις θέλη να έλθῃ οπίσω μου, ας απαρνηθῇ εαυτόν και ας σηκώσῃ τον σταυρόν αυτού και ας με ακολουθῇ»** (Ματθ. 16/ις/24).

Πολλοί νομίζουν ότι αυτός ο λόγος αναφέρεται στους αμαρτωλούς, όμως ο Ευαγγελιστής σημειώνει –σκόπιμα προφανώς– ότι ο Ιησούς είπε **«προς τους μαθητάς αυτού»**. Δυστυχώς, όπως αποδείχτηκε, εκείνοι εξακολουθούσαν να τρέφουν "μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους" πολύ καιρό μετά, επιδιώκοντας αξιώματα και πρωτοκαθεδρίες ακόμη και λίγο πριν τον Γολγοθά. Κι αυτή δυστυχώς η "αδυναμία" χαρακτηρίζει έκτοτε πολλούς "διαδόχους" τους.

Αποτελεί μεγάλη ασυνέπεια για τον "εργάτη του Κυρίου" να ενδιαφέρεται για το προσωπικό του συμφέρον, όταν ο θείος λόγος απαιτεί: **«Μηδεὶς ας ζητή το εαυτοῦ συμφέρον, ἀλλ' ἕκαστος τα του ἄλλου»**, ο δε Παύλος προειδοποιεί: **«Μη γίνεσθε πρόσκομμα μήτε εις Ιουδαίους μήτε εις Ἕλληνας μήτε εις την ἐκκλησίαν του Θεοῦ, καθὼς και ἐγὼ κατὰ πάντα ἀρέσκω εις πάντας, μη ζητῶν το ἰδικόν μου συμφέρον, ἀλλὰ το των πολλῶν»** (Α΄ Κορ. 10/ι/24,32-33). 

«Έσχατος εχθρός καταργείται ο θάνατος»



## Ο Έσχατος Εχθρός

*Το τελευταίο διάστημα τερμάτισαν την επίγεια σταδιοδρομία τους αγαπητοί αδελφοί με τους οποίους συμπορευτήκαμε στο δρόμο της πίστης και για τους οποίους πολύ προσευχηθήκαμε. Ο Κύριος τούς ανέπαυσε από τους κόπους και τους πόνους της παρούσας ζωής και τώρα, όπως λέει ο απόστολος Παύλος περιμένουν τον στέφανο της δικαιοσύνης, «τον οποίον ο Κύριος θέλει ... αποδώσει εν εκείνη τη ημέρα, ο δίκαιος κριτής ... εις πάντας όσοι επιποθούν την επιφάνειαν αυτού» (Β΄ Τιμ. 4/8/8). Στη μνήμη τους ας είναι αφιερωμένη η παρούσα μελέτη.*

Είναι πολύ ενδιαφέρον –αν και ελάχιστα συζητημένο– το αποστολικό χωρίο που μόλις προαναφέρθηκε, στο οποίο ο Παύλος γράφοντας για την έξοδό του από αυτή τη ζωή εξηγεί:

**«Διότι εγώ γίνομαι ήδη σπονδή και ο καιρός της αναχωρήσεώς μου έφθασε. Τον αγώνα τον καλόν ηγωνίσθη, τον δρόμον ετελείωσα, την πίστιν διετήρησα· του λοιπού μένει εις εμέ ο της δικαιοσύνης στέφανος, τον οποίον ο Κύριος θέλει μοι αποδώσει εν εκείνη τη ημέρα, ο δίκαιος κριτής, και ου μόνον εις εμέ, αλλά και εις πάντας όσοι επιποθούν την επιφάνειαν αυτού»** (Β΄ Τιμ. 4/8/6-8).

Από το παραπάνω κείμενο (και άλλα παράλληλα), είναι σαφές ότι ο θάνατος κάθε άλλο παρά μια ΦΙΛΙΚΗ διαδικασία είναι για τον άνθρωπο, αντίθετα από όσα συνήθως λέγονται σε νεκρώσιμες τελετές! Όντως, σε όλη την Αγία Γραφή ο θάνατος παρουσιάζεται ως κάτι κακό και αποκρουστικό.

Για το λόγο αυτό ο Ιησούς Χριστός «**εδάκρυσεν**» απέναντι στο θάνατο του Λάζαρου, και για την χήρα της Ναϊν διαβάζουμε ότι, «ιδών αυτήν ο Κύριος, **εσπλαγχνίσθη δι’ αυτήν**» (Ιωάν. 11/ια/35, Λουκ. 7/ζ/13). Παρόμοια και η Εκκλησία στο θάνατο του Στέφανου έκανε «**θρήνον μέγαν επ’ αυτόν**» (Πράξ. 8/η/2), ενώ για την Δορκάδα από την Ιόππη, όταν αυτή πέθανε, «**πάσαι αι χήραι, κλαίουσαι**» έδειχναν στον Πέτρο τα ρούχα που τους είχε ράψει η φιλόνηθρωπη γυναίκα (Πράξ. 9/θ/39).

Απέναντι στο ψυχρό γεγονός τού θανάτου, ο άνθρωπος πάντα έμεινε σιωπηλός και λυπημένος. Ακόμη και όταν κάποιοι είδαν τον θάνατο ως “ελευθερωτή” από τον πόνο κάποιας αρρώστιας ή δυστυχίας, η εξέλιξη αυτή δεν έγινε ΠΟΤΕ δεκτή ως “ευτυχές γεγονός” ούτε για εκείνον που πέθανε ούτε για τους άλλους που έμειναν πίσω.

Επιτέλους, αν ο θάνατος ήταν μια “ευλογία”, όπως περίπου συνηθίζεται

να παρουσιάζεται στις νεκρώσιμες τελετές, γιατί όλοι αυτοί οι χριστιανοί αδελφοί μας, ανάμεσά τους και οι Απόστολοι, ΚΥΡΙΩΣ ΟΜΩΣ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ, θα έπρεπε να συγκινηθούν και να λυπηθούν;

## **Πώς μπήκε ο θάνατος στη ζωή μας;**

Δίνοντας ο Θεός στους Πρωτόπλαστους οδηγία σχετικά με τι θα μπορούσαν να τρώνε από τα δέντρα του Παραδείσου, τους εξήγησε: **«Από παντός δένδρου του παραδείσου ελευθέρως θέλεις τρώγει, από δε του ξύλου της γνώσεως του καλού και του κακού δεν θέλεις φάγει απ' αυτού· διότι καθ' ην ημέραν φάγης απ' αυτού, θέλεις εξάπαντος αποθάνει»** (Γεν. 2/β/17).

Ευθύς εξ αρχής, λοιπόν, μαθαίνουμε ότι ο θάνατος είναι μια ΤΙΜΩΡΙΑ, μια ΠΟΙΝΗ για την παράβαση των εντολών του Θεού και σε όλο το Νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, η ετυμηγορία **«εξάπαντος θέλει θανατωθή»** επαναλαμβάνεται ως απαίτηση και συνέπεια για κάθε σοβαρή αμαρτία (π.χ. Έξοδ. 21/κα/17) – κι οι σοβαρές αμαρτίες της Π.Δ. ήταν πολύ διαφορετικές από ό,τι εμείς ταξινομούμε σήμερα σ' αυτή την κατηγορία.

Στην ίδια λογική η Καινή Διαθήκη ξεκαθαρίζει ότι ο θάνατος είναι **«ο μισθός της αμαρτίας»** (Ρωμ. 6/ς/23)· και εξηγεί πώς **«δι' ενός ανθρώπου η αμαρτία εισήλθεν εις τον κόσμον και διὰ της αμαρτίας ο θάνατος, και ούτω διήλθεν ο θάνατος εις πάντας ανθρώπους, επειδή πάντες ήμαρτον»** (Ρωμ. 5/ε/12).

Μια άλλη αλήθεια είναι ότι ο εχθρός του ανθρώπινου γένους, ο Σατανάς, έχει ένα φριχτό χαρακτηριστικό: **«Εκείνος ήτο απ' αρχής ανθρωποκτόνος»** (Ιωάν. 8/η/44). Αν και γνώριζε την ποινή

που είχε οριστεί, παρέσυρε την Εύα στην αμαρτία με πλανερό τρόπο, αμφισβητώντας τα λόγια του Θεού: **«Και είπεν ο όφης προς την γυναίκα, Δεν θέλετε βεβαίως αποθάνει»** (Γεν. 3/γ/4).

Ο Διάβολος δεν είπε αλήθεια. Είπε το ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΨΕΜΑ! Και αυτό επαληθεύτηκε λίγες ώρες αργότερα, όταν ο Θεός, ως δίκαιος δικαστής, πρόφερε τη μεγάλη απόφαση: **«Εν τω ιδρώτι του προσώπου σου θέλεις τρώγει τον άρτον σου, εωσού επιστρέψης εις την γην, εκ της οποίας ελήφθης· επειδή γη είσαι, και εις γην θέλεις επιστρέψει»** (Γεν. 3/γ/19).

## **Γιατί ήρθε στη γη ο Χριστός;**

Πολλοί προσπαθούν να εξηγήσουν με δικό τους τρόπο, το λόγο που ήρθε ο Χριστός στη γη μας. Άλλοι λένε ότι ήρθε για να διδάξει, για να γιατρέψει, για να δώσει ένα καλό παράδειγμα, για να μας συγχωρέσει από τις αμαρτίες μας, για να κάνει μια νέα θρησκεία... και πολλά άλλα.

Αλλά τι απαντά η Αγία Γραφή σ' αυτό το ερώτημα; **«Διά τούτο εφανερώθη ο Υιός του Θεού, διά να καταστρέψη τα έργα του διαβόλου»** (Α' Ιωάν. 3/γ/8).

Ποιο ήταν το κύριο έργο του Σατανά σύμφωνα με τα παραπάνω; Προφανώς η εισαγωγή του θανάτου στη ζωή μας! Αυτό λοιπόν το έργο του Διαβόλου ήρθε πρωτίστως να καταστρέψει ο Χριστός, και για να γίνει αυτό, έπρεπε να εξαλειφθεί η αιτία που έφερε στη ζωή μας το θάνατο, δηλαδή την ΑΜΑΡΤΙΑ.

Αυτό το έργο ο Κύριος το ΤΕΛΕΙΩΣΕ στον Σταυρό. Με ποιο τρόπο; Πληρώνοντας ο Ίδιος την ποινή μας, θυσιάζοντας τη ζωή Του στη θέση τη δική μας!

Ως αποτέλεσμα, «έσωσεν ημάς και εκάλεσε με κλήσιν αγίαν, ουχί κατά τα έργα ημών, αλλά κατά την εαυτού πρόθεσιν και χάριν, την δοθείσαν εις ημάς εν Χριστώ Ιησού προ χρόνων αιωνίων, φανερωθείσαν δε τώρα διά της επιφανείας του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, όστις κατήγγησε μεν τον θάνατον, έφερε δε εις φως την ζωήν και την αφθαρσίαν διά του ευαγγελίου» (Β΄ Τιμ. 1/α/9-10).

Την ημέρα της Πεντηκοστής ο Πέτρος διακήρυξε στους Ιουδαίους τη ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΔΗΣΗ, την ΚΑΛΗ ΑΓΓΕΛΙΑ, το ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ. Και ποια ήταν αυτή; Ήταν μήπως η έλευση του Αγίου Πνεύματος, όπως συνήθως νομίζεται από πολλούς; Όχι ακριβώς, επειδή αυτή ήταν μόνο το ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΟ.

Προϋπόθεση για την ΣΩΤΗΡΙΑ ΜΑΣ και για την έλευση του Αγίου Πνεύματος, ήταν Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ του Χριστού, και σ' αυτό κυρίως το ζήτημα αναφέρθηκε ο Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής, όταν διακήρυξε: «**Άνδρες Ισραηλίται, ακούσατε τους λόγους τούτους· τον Ιησούν τον Ναζωραίον, άνδρα αποδεδειγμένον προς εσάς από του Θεού διά θαυμάτων και τεραστίων και σημείων, τα οποία ο Θεός έκαμε δι' αυτού εν μέσω υμών, καθώς και σεις εξεύρετε, τούτον λαβόντες παραδεδομένον κατά την ωρισμένην βουλήν και πρόγνωσιν του Θεού, διά χειρών ανόμων σταυρώσαντες εθανατώσατε· τον οποίον ο Θεός ανέστησε, λύσας τας ωδίνας του θανάτου, διότι δεν ήτο δυνατόν να κρατήται υπ' αυτού**» (Πράξ. 2/β/22-24).

## Η συνέχεια

Ο αναστημένος Ιησούς Χριστός κάθεται τώρα «**εν δεξιά του θρόνου της μεγαλωσύνης εν τοις ουρανοίς**» ως «**αρχιερεύς**», για τους πιστούς Του (Εβρ. 8/η/1).

Γιατί πήγε εκεί; Ας ακούσουμε πώς απαντά Εκείνος, με τα δικά Του τα λόγια: «**Υπάγω να σας ετοιμάσω τόπον· και αφού υπάγω και σας ετοιμάσω τόπον, πάλιν έρχομαι και θέλω σας παραλάβει προς εμαυτόν, διά να είσθε και σεις, όπου είμαι εγώ**» (Ιωάν. 14/ιδ/2-3).

Ο Χριστός υποσχέθηκε ότι θα παραλάβει κοντά Του όλους τους πιστούς. Είπε: «**Εάν εμέ υπηρετή τις, εμέ ας ακολουθή, και όπου είμαι εγώ, εκεί θέλει είσθαι και ο υπηρέτης ο εμός· και εάν τις εμέ υπηρετή, θέλει τιμήσει αυτόν ο Πατήρ**» (Ιωάν. 12/ιβ/26).

## Το τέλος

Κάποια μέρα θα γίνει ένα θαύμα μεγάλο, ένα θαύμα μοναδικό. Τότε, όπως είδε ο προφήτης στην όρασή του: «**Έδωκεν η θάλασσα τους εν αυτή νεκρούς, και ο θάνατος και ο άδης έδωκαν τους εν αυτοίς νεκρούς, και εκρίθησαν έκαστος κατά τα έργα αυτών**» (Αποκ. 20/κ/13).

Αλλά όχι μόνο αυτό. Το σπουδαιότερο βρίσκεται στη συνέχεια: «**Και ο θάνατος και ο άδης ερρίφθησαν εις την λίμνην του πυρός· ούτος είναι ο δεύτερος θάνατος**» (Αποκ. 20/κ/14).

Από τούτο το θάνατο που υφιστάμεθα τώρα οι άνθρωποι, τον οποίο η Αγία Γραφή ονομάζει «ΠΡΩΤΟ», υπάρχει **ΑΝΑΣΤΑΣΗ!** Όμως από τον άλλο θάνατο, που η Αγία Γραφή ονομάζει «ΔΕΥΤΕΡΟ», **ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΜΙΑ ΠΙΑ ΕΛΠΙΔΑ.**



Σ' αυτό τον θάνατο, τον χωρίς επιστροφή, θα ριχτεί τότε και ο θάνατος και ο άδης, ώστε θα πάψουν οριστικά να είναι απειλή για τον άνθρωπο.

Το έλεος του Θεού θα θριαμβεύσει τελικά, και τότε ο ΘΡΙΑΜΒΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ των πιστών θα ακουστεί: **«Πού, θάνατε, το κέντρον σου; πού, άδη, η νίκη σου; το δε κέντρον του θανάτου είναι η αμαρτία, και η δύναμις της αμαρτίας ο νόμος. Αλλά χάρις εις τον Θεόν, όστις δίδει εις ημάς την νίκην διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Όστε, αδελφοί μου αγαπητοί, γίνεσθε στερεοί, αμετακίνητοι, περισσεύοντες πάντοτε εις το έργον του Κυρίου, γινώσκοντες ότι ο κόπος σας δεν είναι μάταιος εν Κυρίω»** (Α' Κορ. 15/1ε/55-58).

### Στο μεταξύ...

Κάποια μέρα θα τελειώσει και το δικό μας το ταξίδι – η «**παροιμία**» μας σ' αυτή τη γη. Στο τέλος των καιρών, σύμφωνα με το ρολόι και το ημερολόγιο του Θεού, τα πράγματα, όπως τα ξέρουμε και τα ζούμε σ' αυτή τη ζωή, ΘΑ ΑΛΛΑΞΟΥΝ για πάντα.

Τώρα όμως είμαστε ακόμη ΕΔΩ και το κεντρί του θανάτου το αντιμετωπίζουμε όλοι ανεξαιρέτως, άλλοι με ξαφνική απώλεια της ζωής και άλλοι με μακρόχρονες και οδυνηρές ασθένειες. Ποια μπορεί να είναι η παρηγοριά μας;


Ο λόγος του Θεού προτρέπει **«Να έχωμεν ισχυράν παρηγορίαν οι καταφυγόντες εις το να κρατήσωμεν την**

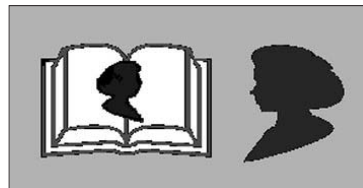
**προκειμένην ελπίδα»** (Εβρ. 6/ς/18). Ο Κύριος εξασφάλισε για τον άνθρωπο που μετανοεί όχι ψεύτικη παρηγοριά, αλλά **«αιωνίαν παρηγορίαν και αγαθήν ελπίδα διά της χάριτος»** (Β' Θεσ. 2/β/16). Αυτή η παρηγοριά δεν είναι τυπικά λόγια συμπάθειας –το περισσότερο που μπορούν να δώσουν οι άνθρωποι– αλλά η θεία υπόσχεση της ανάστασης όλων των πιστών σε αιώνια ζωή.

Για το λόγο αυτό ο Παύλος έγραψε στους Θεσσαλονικείς: **«Εάν πιστεύωμεν ότι ο Ιησούς απέθανε και ανέστη, ούτω και ο Θεός τους κοιμηθέντας διά του Ιησού θέλει φέρει μετ' αυτού».** [Το χωρίο αυτό έχει παρερμηνευθεί σοβαρά στο παρελθόν, γι' αυτό είναι ενδιαφέρον να προσέξουμε πώς το αποδίδει η ΝΔΜ: **«αυτούς που πέθαναν πιστεύοντας στον Ιησού, ο Θεός θα τους αναστήσει για να ζήσουν μαζί του»**].

Με βάση αυτή την υπόσχεση, ο Παύλος καταλήγει: **«Λοιπόν παρηγορείτε αλλήλους με τους λόγους τούτους»** (Α' Θεσ. 4/δ/14-18).

Ανάμεσα στα άλλα Του ονόματα, ο Θεός μας ονομάζεται και **«Πατήρ των οικτιρμών και Θεός πάσης παρηγορίας»!** Είναι **«ο παρηγορών ημάς εν πάση τη θλίψει ημών, διά να δυνάμεθα ημείς να παρηγορώμεν τους εν πάση θλίψει διά της παρηγορίας, με την οποίαν παρηγορούμεθα ημείς αυτοί υπό του Θεού»** (Β' Κορ. 1/α/3-6).

Τούτη τη θεία παρηγοριά, λοιπόν, ευχόμαστε σε όλους όσους πενθούν για αγαπητά τους πρόσωπα. Προσθέτοντας την βιβλική διαβεβαίωση: **«Ο καιρός είναι εγγύς»** (Αποκ. 22/κβ/10). 



## Μας χρωστάνε ή χρωστάμε;

**Ε**ύχομαι σ' εσάς, που διαβάζετε αυτές τις γραμμές, να μην είστε ανάμεσα σ' εκείνους που χρωστάνε σε δάνεια, πιστωτικές κάρτες κ.ά., καθώς συχνά αναφέρεται στα ΜΜΕ, ότι είναι πολύ μεγάλος ο αριθμός όσων στις μέρες μας είναι χρεωμένοι, αρκετοί από αυτούς μάλιστα δανείστηκαν για ν' αποκτήσουν πράγματα, που δεν τους ήταν απαραίτητα (ακούμε για δωροδάνεια, εορτοδάνεια κ.ά.).

Με όλα αυτά τα χρέη φορτωμένοι οι άνθρωποι, προσπαθούν ύστερα να βρουν τρόπους να ξεχρεωθούν, και γεμίζουν με άγχος και μύρια άλλα προβλήματα.

Αυτό συμβαίνει στην εποχή μας επειδή οι άνθρωποι κυριαρχούνται από μια «**νοοτροπία δικαιωμάτων**». Οι διαφημιστές μάς λένε ότι αξίζουμε εκείνο το αυτοκίνητο ή εκείνες τις διακοπές κ.λπ. Επίσης, αφού πληρώνουμε φόρους, θεωρούμε ότι δικαιούμαστε δρόμους χωρίς λακκούβες, προστασία από την αστυνομία, καλή ιατρική περίθαλψη, καθαρό πόσιμο νερό κ.ο.κ., ενώ κάποιες φορές η νοοτροπία δικαιωμάτων επεκτείνεται για να περιλάβει ακόμη και υπηρεσίες για τις οποίες δεν έχουμε πληρώσει... Έτσι δημιουργείται στην κοινωνία μια νοοτροπία, που συνεχώς λέει «**Μου χρωστάτε!**».

**Μ**ια τέτοια αντίληψη μπορεί να περάσει και στο περιβάλλον της εκκλησίας. Θα

έχετε ακούσει σχόλια όπως, «*Η εκκλησία δεν κάνει τίποτα για την οικογένεια, δεν κάνει αρκετά για τους νέους*», «*Η εκκλησία δεν κάνει όσα πρέπει για τους ηλικιωμένους και τους μοναχικούς*». «*Δεν νοιάζεται για τους ανύπαντρους και τους άνεργους*». Και ο κατάλογος συνεχίζεται χωρίς τέλος.

Αλλά τι είναι η εκκλησία; Δεν είμαι εγώ κι εσύ; Δεν είμαστε όλοι εμείς; Μήπως χρωστάμε ο ένας στον άλλο και όλοι μαζί στην κοινωνία; Μήπως αντί να μου χρωστάνε, χρωστάω εγώ;

Υπάρχουν πράγματα που κάνουν άλλοι άνθρωποι για εμάς, που συνήθως αφήνουμε να περνούν απαρατήρητα ή τα θεωρούμε ως δεδομένα. Πηγαίνουμε στην εκκλησία και είναι καθαρή. **Χ ρ ω σ τ ά μ ε !** Φέρνουμε τα παιδιά μας στο Κατηχητικό Σχολείο, και οι δάσκαλοί τους προετοιμάστηκαν να τα διδάξουν από το λόγο του Θεού. **Χ ρ ω σ τ ά μ ε !** Τα στέλνουμε σε κατασκηνώσεις όπου κάποιοι τα υπηρετούν. **Χ ρ ω σ τ ά μ ε !** Υπάρχουν άνθρωποι που μελετούν επί ώρες για να μας κάνουν κατανοητό το λόγο του Θεού. **Χ ρ ω σ τ ά μ ε !**

\*\*\*

**Η** Αγία Γραφή είναι γεμάτη από ανθρώπους που είχαν βαθιά συναίσθηση της οφειλής τους. Ας θυμηθούμε τη Μαρία τη Μαγδαληνή, από την οποία έβγαλε «**επά**

**δαιμόνια**», και την Ιωάννα και τη Σουζάνα και άλλες που **«δικκόνουν αυτόν από των υπάρχόντων αυτών»**. Γιατί το έκαναν; Ίσως πεις ότι αν σου έχουν βγάλει επτά δαιμόνια, δικαιολογημένα να αισθάνεσαι ότι οφείλεις κάτι. Αλλά ξέρουμε από πόσα δαιμόνια ελευθέρωσε εμάς ο Κύριος; Πού θα βρισκόμασταν αν κάποια στιγμή της ζωής μας δεν έλαμπε το φως Του στις καρδιές μας για να μας ελευθερώσει από όλα αυτά; Αναμφίβολα, λοιπόν, Του χρωστάμε πολλά!

**Ο** λόγος που οι άνθρωποι δεν στρέφονται στον Χριστό για να σωθούν, είναι επειδή δεν αναγνωρίζουν πόσο μεγάλο είναι το χρέος για τις αμαρτίες τους.

Η αναγνώριση του χρέους των αμαρτιών μάς οδηγεί σε εκτίμηση της συγχώρησης. Όταν συνειδητοποιήσουμε πόσο αμαρτωλοί είμαστε στα μάτια του Θεού και ότι προορίζομαστε για την αιώνια απώλεια, γινόμαστε ευγνώμονες για τη συγχώρεση που μας προσφέρεται και η βαθιά αίσθηση της ενοχής οδηγεί σε απέραντη ευγνωμοσύνη.


Επιπλέον, η βαθιά συναίσθηση της αμαρτίας, βοηθά τον άνθρωπο να κρατήσει τη σωτηρία του. Η σωτηρία εκείνου που νομίζει ότι δεν ήταν πραγματικά τόσο κακός, είναι πολύ επισφαλής σε σύγκριση με τη σωτηρία ενός που αισθάνεται ότι ήταν μεγάλος αμαρτωλός και είναι τόσο ευτυχής που τον λύτρωσε ο Θεός. Αυτός λατρεύει ακατάπαυστα τον Θεό και μένει σταθερά κοντά Του, επειδή αισθάνεται πόσο πολλά οφείλει στον Κύριο.

Αλλά και τα διάφορα χαρίσματα που έχουμε ως χριστιανοί, πρέπει να γεμίζουν την καρδιά του πιστού με άπειρη ευγνωμοσύνη. Ο Παύλος ρωτάει τον αγνώμονα χριστιανό: **«Τι έχεις, το οποίον δεν έλαβες, εάν δε και**

**έλαβες, τι καυχάσαι ως μη λαβών;»** φανερώνοντάς μας ταυτόχρονα πως ανέκαθεν οι άνθρωποι είχαν την τάση να αποδεικνύονται το ίδιο αγνώμονες όπως και οι σημερινοί... Ο απόστολος Παύλος το ένιωθε βαθιά μέσα του αυτό γι' αυτό και έγραψε: **«Χρεώστης είμαι»** (Ρωμ. 1/α/14).

**Α**ναμφίβολα, σωθήκαμε **«κατά χάριν, διὰ της πίστεως»**, όμως ο απόστολος Παύλος εξηγεί ότι αυτό έγινε **«προς έργα καλά, τα οποία προητοίμασεν ο Θεός διὰ να περιπατήσωμεν εν αυτοίς»** (Εφεσ. 2/β/10).

Γεγονός είναι ότι το χρέος μας στον Κύριο, με κανένα τρόπο δε μπορούμε να το ξεπληρώσουμε. Υπάρχει ωστόσο κάτι που θα μπορούσαμε να κάνουμε, όχι τόσο για να εξοφλήσουμε το μεγάλο αυτό χρέος μας, όσο για να δείξουμε την εκτίμηση που αισθανόμαστε για το έλεος που δεχτήκαμε. Μπορούμε λοιπόν να κάνουμε κάτι για τους αδελφούς του Χριστού. Τον ακούμε να λέει **«Αληθώς σας λέγω, καθ' όσον εκάμετε εις ένα τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εις εμέ εκάμετε»** (Ματθ. 25/κε/40). Και πρέπει να ομολογήσουμε πως τούτο το ελάχιστο, που είναι στις δυνατότητές μας, συχνά αμελούμε να το φροντίσουμε.

**Σ**υνηθίζουν πολλοί στην αρχή του χρόνου να παίρνουν κάποιες αποφάσεις. Μήπως είναι κατάλληλος καιρός να αποκτήσουμε τώρα και να ζήσουμε με τη νοοτροπία του «χρωστάμε»; Ας ζητήσουμε από τον Κύριο να μας φανερώσει ποιος είναι ο δικός μας δρόμος υπηρεσίας, που ετοίμασε ο Θεός, κι ας τον περπατήσουμε με ταπείνωση, συνέπεια κι ευγνωμοσύνη. **Του το χρωστάμε! **

Έτσι κοροϊδεύουν τον κόσμο!

809.137

## Τόσο απλά, όσο... η συμπλήρωση μιας κάρτας;



**Α**λλη φορά γράψαμε για τη λανθασμένη αντίληψη ορισμένων, που νομίζουν ότι η σωτηρία της ψυχής είναι μια πολύ δύσκολη έως ακατόρθωτη υπόθεση, και προβάλαμε την αλήθεια της Βίβλου, ότι η σωτηρία δεν είναι έργο ανθρώπων αλλά του Αγίου Πνεύματος του Θεού, που στη συνέχεια «συμβοηθεί εις τας ασθενείας ημών» στον αγώνα της πίστης.

Όμως το λάθος έχει και την άλλη του πλευρά, αφού υπάρχουν κι εκείνοι που νομίζουν ότι όλα είναι τόσο απλά όσο η συμπλήρωση μιας «Κάρτας Απόφασης». Με τούτη την κατηγορία ασχολούμαστε εδώ, με αφορμή ένα πρόσφατο δείγμα της επιπολαιότητας με την οποία πολλοί βλέπουν το έργο του Χριστού. Αντιγράφουμε παρακάτω από το μηνιαίο δελτίο «Telegram, Revival Report» (Δεκ. 2003) που εκδίδει ο Γερμανό-Αμερικανός Πεντηκοστιανός ιεροκήρυκας Reinhard Bonnke, όπου αναφερόμενος στην πρόσφατη σταυροφορία της οργάνωσής του στη Νιγηρία, μεταξύ άλλων δηλώνει:

«Άλλη μια μεγαλειώδης συγκομιδή έχει συγκεντρωθεί! Το Nnewi ήταν μια θαυμάσια επιτυχία του Ευαγγελίου. **809.137 άνθρωποι συμπλήρωσαν μια κάρτα απόφασης για σωτηρία στη διάρκεια εκείνων των 5 ημερών!** Είναι μια «μαζική έξοδος» από τη φυλακή του διαβόλου και μια λαμπρή είσοδος στο βασίλειο του Θεού.»

**Α**υτό σημαίνει ότι κάθε ένα από τα πενήντε βράδια ομιλιών, 161.827 άνθρωποι (μουσουλμάνοι, μάγοι, ειδωλολάτρες και κατ' όνομα χριστιανοί) ΣΩΖΟΝΤΑΝ. Τι θαύμα! Θα έλεγε κανείς. Όμως γεννιέται το εύλογο ερώτημα, «Γιατί συμβαίνουν αυτά στη Νιγηρία και άλλες χώρες της Αφρικής; Γιατί δεν συμβαίνουν στη Δύση; Γιατί δεν συμβαίνουν στην Ελλάδα;» Γιατί επίσης δεν συμβαίνουν με το κήρυγμα άλλων ιεροκηρύκων;

Μήπως όλη η «ευλογία» έχει δοθεί στον Bonnke, και μερικούς σαν κι αυτόν, που καταφέρνουν να «σώζουν» χιλιάδες και εκατομμύρια ανθρώπους;...

**Η** απάντηση βρίσκεται σε δύο σημεία: 1. Στο κήρυγμά τους και 2. Στην άποψή τους για το τι είναι σωτηρία.

Αυτό γίνεται φανερό αν μόνο προσέξουμε το έντυπο που προαναφέραμε, από όπου και αντιγράφουμε:

«Με 200.000 ανθρώπους παρόντες την τρίτη νύχτα, υπήρξε ένας αέρας προσδοκίας ήδη από την έναρξη ακόμη της σύναξης. Στη διάρκεια της σύναξης, ο Reinhard Bonnke προσευχήθηκε για τις γυναίκες με στείρες μήτρες και προφήτευσε ότι πολλές από αυτές, τον ίδιο καιρό το επόμενο έτος θα καλωσόριζαν παιδιά στις οικογένειές τους. (...)

Την τέταρτη νύχτα της σταυροφορίας, με 300.000 ανθρώπους παρόντες, ο ευαγγελιστής Bonnke φώναξε στο ακροατήριο

ότι, “Ο νόμος της σωτηρίας σάς ελευθερώνει από το νόμο της αμαρτίας και του θανάτου έτσι είστε τόσο ελεύθεροι όπως επιθυμείτε να είστε”. [“...so you are as free as you desire to be”].

Δύο μεγάλα κουτιά, από ένα σε κάθε πλευρά της πλατφόρμας, συνέλεξαν αμέτρητα φύλλα χαρτιού που παρείχαν αιτήματα προσευχής από τα πλήθη των ανθρώπων. Την τελική νύχτα της σταυροφορίας, ο ευαγγελιστής Bonnke και άλλοι λειτουργοί συγκεντρώθηκαν στην πλατφόρμα για να προσευχηθούν για τις πολυάριθμες ανάγκες που υπήρχαν στις αιτήσεις, με πολλούς ανθρώπους να αναφέρουν μετά ότι είχαν δει άμεσες απαντήσεις.

Επίσης το τελικό βράδυ, ο Reinhard Bonnke έσπασε την κατάρα της φτώχειας πάνω από το πλήθος των 400.000 ακροατών και πρόφερε την ευλογία του Θεού πάνω στον λαό του Nnewi. “Ο Θεός έκανε μια υπόσχεση και μια παροχή για σας για να λάβετε δύναμη και ευημερία,” αναφώνησε..»

**Τ**ι προκύπτει από τα παραπάνω; Μια εκμετάλλευση της υλικής και συναισθηματικής ανάγκης των ανθρώπων. Αν δεν κάνεις παιδιά, πηγαινε στον Bonnke. Αν είσαι φτωχός πηγαινε στον Bonnke. Αν αισθάνεσαι ενοχές, πηγαινε στον Bonnke. Αν έχεις ανάγκες, πηγαινε στον Bonnke. Κι ακόμη, για την φτώχεια σου δεν φταις εσύ αλλά κάποια “κατάρα” (!) Αφού δοκίμασες του άλλους μάγους, γιατί δεν δοκίμαζεις και τη δύναμη του Bonnke;

Στο μεταξύ, μέχρι τον άλλο χρόνο, όλο και κάποιες γυναίκες, που ως τώρα δεν είχαν κάνει παιδί, πιθανότατα θα μείνουν έγκυες. Αλλά ας μην είμαστε πλεο-

νέκτες... **το θαύμα δεν φτάνει για όλες!**

**Υ**πάρχει και ένα άλλο σημείο, που επίσης αξίζει να αναφερθεί, επειδή δημιουργεί πολλά ερωτηματικά, κι αυτό είναι Η ΖΗΤΙΑΝΙΑ ΤΩΝ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΩΝ.

Γράφει ο Bonnke στο ίδιο δελτίο προς τους οπαδούς και υποστηρικτές του:

«Όπως ξέρετε, έχουμε διπλασιάσει τις σταυροφορίες μας στη Νιγηρία, και χαίρομαστε που ψυχές σώζονται. Αλλά οι προκλήσεις που αντιμετωπίζουμε είναι επίσης τρομερές. Παρακαλώ προσευχηθείτε σοβαρά μαζί μας ώστε ο Κύριος να παρέχει τις οικονομικές ανάγκες μας. Δεν θέλουμε να ελαττώσουμε, αλλά πιέζουμε προς το στόχο! Σας ευχαριστώ για την αγάπη και τη βοήθειά σας! Ο Κύριος θα σας ανταμείψει λαμπρά.»

**ΔΩΣΤΕ ΚΑΙ ΣΩΣΤΕ, ΛΟΙΠΟΝ! ΣΩΣΤΕ ΕΜΑΣ, ΣΩΘΕΙΤΕ ΚΑΙ ΕΣΕΙΣ...** Δώστε πλούσια για να πάρετε πλούσια! Δώστε πλούσια για να **ΑΝΤΑΜΕΙΦΘΕΙΤΕ ΛΑΜΠΡΑ!!!** Αλλά με τον τρόπο αυτό ικανοποιούνται όχι μόνο εκείνοι που εισπράττουν, αλλά κι εκείνοι που δίνουν, επειδή έτσι αισθάνονται ΝΙΚΗΤΕΣ, αισθάνονται πως ο Θεός έχει κάποια “υποχρέωση” απέναντί τους, και θα θελήσει κάποτε να ξεχρεωθεί!

Εμάς όλα αυτά μας θυμίζουν άλλους χώρους, όπως τους αστρολόγους και τους έμπορους φτηνής ελπιδας, που όμως καμία σχέση δεν μπορούν να έχουν με τον Θεό της Βίβλου και τον Χριστό Του. **❗**





## Αριθμοί και ΟΥΣΙΑ

**Δ**εν είναι η πρώτη φορά που δεν συμπίπτουν οι απόψεις μας μ' εκείνες του αγαπητού εν Χριστώ Στέφανου Κατσάρκα–και γιατί θα έπρεπε άραγε; Εκείνος είναι καλλιτέχνης ενώ εμείς άνθρωποι πρακτικοί. Αλλά αυτό δεν μας εμποδίζει να τον εκτιμούμε, διατηρώντας τη διαφορετικότητά μας. Έτσι, δεν μας παραξένεψε η δισέλιδη “απορία” του στους «Θεσσαλονικείς» (Οκτ. 2003, σελ. 6-8), για προηγούμενο σχόλιο του «ΤΥΧΙΚΟΥ» (Μάιος-Ιούνιος 2003) σχετικό με την κατάσταση των Ευαγγελικών Χριστιανών παγκοσμίως και εν Ελλάδι.

Ο Σ.Κ. ομολογεί με ειλικρίνεια –και αυτό τον τιμά ιδιαίτερα– τα προβλήματα που υπάρχουν στον ευρύτερο χώρο των Διαμαρτυρομένων, όπου φωλιάζουν διάφοροι που «**αμφισβητούν αρκετές από τις βασικές αλήθειες της Αγίας Γραφής**» και άλλοι που πάσχουν από «**προκαταλήψεις δογματικές**», που έχουν «**κάθε μορφής αγκυλώσεις**», που «**έχουν κολλήσει σε κάθε είδους προκαταλήψεις, ακόμη και εθνικές και φυλετικές**», όπως ο ίδιος γράφει...

Από την άλλη πλευρά όμως φαίνεται ότι “το απολαμβάνει” ή ίσως “το νιώθει ως ανάγκη”, να βρίσκεται κάτω από ένα μεγάλο όνομα–έστω κι αν για τούτο χρειάζεται να γίνουν κάποιες παραχωρήσεις ουσίας. [Ευτυχώς δεν κάνει το ίδιο στις όντως αξιόλογες καλλιτεχνικές του δραστηριότητες, για τις οποίες είναι περισσότερο γνωστός].

**Σ**ε ό,τι αφορά την σε βάρος μας κριτική, έχουμε να απαντήσουμε τα εξής:

(1) Το κείμενο του «**Τ**», που στάθηκε αφορμή για να γράψει τις απόψεις του ο Σ.Κ., στηλίτευσε την **δι-προσωπία** κάποιων προσώπων στην ηγεσία συγκεκριμένης Ευαγγελικής Εκκλησίας, που **άλλοτε μεν θέλουν να είναι ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΟΛΟΥΣ άλλοτε δε προτιμούν το ρόλο του “ανεξάρτητου-μεμονωμένου”**. Όμως ο φίλος Σ.Κ. προτίμησε να μεταφέρει τη συζήτηση σε άλλους χώρους, για τους οποίους δεν αναφερθήκαμε, αποφεύγοντας να ασχοληθεί με το θλιβερό αυτό φαινόμενο, που όχι μόνο σε Χριστιανούς δεν ταιριάζει αλλά ούτε σε αξιοπρεπείς κοσμικούς ανθρώπους.

(2) Αν ο όρος «ευαγγελικός» έχει αλλάξει περιεχόμενο στην πορεία του χρόνου, όπως καλά εκθέτει ο Σ.Κ. στο κείμενό του, αυτό απλά επαληθεύει τον «**Τ**». Εξάλλου και οι σημερινοί Ευαγγελικοί της Ελλάδας (σε μεγάλο ποσοστό) ελάχιστη σχέση έχουν πια με ό,τι ήταν οι Ευαγγελικοί προ 50ετίας. Εκείνοι, παρ' όλα τα ανθρώπινα ελαττώματά τους, ενδιαφέρονταν να είναι και να ζουν ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ. Δεν ανησυχούσαν μη χαρακτηριστούν μειονοτικοί ή περιθωριακοί –κάτι που ως φαίνεται ενοχλεί τον Σ.Κ.– ούτε δίσταζαν να πληρώσουν αυτή τους την επιλογή με κάθε κόστος, κι αυτό το θεωρούσαν τιμή τους.

(3) Μέσα στο συνονθύλευμα των ανά των κόσμο Διαμαρτυρομένων, (όπου κατά



συνθήκη εντάσσεται κάθε χριστιανός που δεν είναι Ελληνορθόδοξος ή Ρωμαιοκαθολικός), βρίσκουν στέγη άνθρωποι που υποστηρίζουν τις φυλετικές διακρίσεις και τους ομοφυλόφιλους (βλ. Επισκοπική Εκκλησία της Αμερικής), άλλοι που ευλόγησαν πολεμικές δραστηριότητες, όπως πρόσφατα στο Ιράκ, και επίσης πολλοί απατεώνες, για τους οποίους και παλαιότερα και πρόσφατα γράφουμε σ' αυτές τις σελίδες.

**Χ**ωρίς αμφιβολία ο αγαπητός Σ.Κ. δεν είναι ευχαριστημένος με την εικόνα των Διαμαρτυρομένων της Ιρλανδίας (που σκοτώνονται με τους Ρωμαιοκαθολικούς συμπατριώτες τους), ή με τους Νοτιοβαπτιστές των ΗΠΑ (με ρατσιστικές οργανώσεις όπως της Κου-Κλουξ-Κλαν) ή εκείνους της Αναμορφωμένης Ολλανδικής Εκκλησίας (που συντηρούσε το απαρτχάιντ στη Ν. Αφρική) –για να περιοριστούμε σε λίγα μόνο παραδείγματα– τι χρειάζεται λοιπόν το όνομα και την αριθμητική πλειοψηφία τους;

Επειδή κάποιοι εξευτελίζουν το όνομα και την ιστορία των Ευαγγελικών Χριστιανών, υπάρχουν άλλοι που ένιωσαν την ανάγκη να χωριστούν από το μεγάλο πλήθος και να γίνουν **“διαμαρτυρόμενοι” μέσα στη Διαμαρτύρηση, υπογραμμίζοντας το «Ευαγγελικός»** και, είτε αυτό αρέσει στον Σ.Κ. είτε όχι, εξακολουθεί να παραμένει ΑΛΗΘΕΙΑ ότι οι ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΙ είναι **«μικρή μειοψηφία των διαμαρτυρομένων»**, (που στην Ελλάδα δεν ξεπερνούν τα 30.000 άτομα).

Αλλά πού είναι ο λόγος για ν' ανησυχεί ο Σ.Κ. επειδή η εκκλησία του ανήκει στους **«μειονοτικούς και περιθωριακούς»**; Δεν μίλησε ο Χριστός για το **«μικρόν ποίμνιον»** και για τη στενή πύλη που **«ολίγοι είναι οι ευρίσκοντες αυτήν»**; (Λουκ.


12/ιβ/32, Ματθ. 7/ζ/14). Προς τι η εμμονή του να συντάσσεται με ανούσιες μαθηματικές πλειοψηφίες;

**Π**έρα από τα παραπάνω, υπάρχουν κάποια σημεία στο κείμενο του Σ.Κ. που χρειάζονται ερμηνεία:

**(1)** Αφού παραδέχεται ότι στη χώρα μας μεταξύ των Διαμαρτυρομένων υπάρχουν **«φονταμενταλιστές»** και **«ευαγγελικοί»**, πώς είναι δυνατό στη συνέχεια να υποστηρίζει ότι **«η διάκριση αυτή ούτε δηλώνεται ούτε χρειάζεται να δηλωθεί επίσημα»**; Θέλει να κρύψει την αλήθεια με την σιωπή; Και τι θα κερδίσει μ' αυτό; Αν **«στην Ελλάδα είσαι ό,τι δηλώσεις»**, όπως είπε κάποιος άλλος μουσικός, αυτό αλλάζει την κακή πραγματικότητα;

**(2)** Μέχρι ποιο σημείο επιτρέπει το συγκρητισμό και μπορεί να συμπορεύεται με καινοφανείς ποικιλώνυμους σχηματισμούς και επικίνδυνες διδασκαλίες και αιρέσεις, (όπως το **“Ευαγγέλιο της Ευημερίας”**, οι **“Προσευχές Μεσιτείας”**, οι συνεχείς προσδιορισμοί του χρόνου της Β' Έλευσης του Χριστού κ.λπ.); Δεν θα έπρεπε να υπάρχει κάποιο όριο;

**(3)** Πώς νομιμοποιείται να αποφασίζει ότι **«στην Ελλάδα όλη αυτή η γνώση είναι εντελώς άχρηστη και το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να δημιουργήσει βλάβη και σύγχυση»**; Μπορούν όλα αυτά να παραμερίζονται στο βωμό μιας αριθμητικής εντύπωσης που χρειάζεται για να σκεπαστεί κάποιο συναίσθημα μειονεκτικότητας; Αφήνουμε να το κρίνουν οι αναγνώστες.

**Ε**μείς πιστεύουμε ότι οι Χριστιανοί –με οποιοδήποτε όνομα κι αν είναι γνωστοί– **δε μπορούν να μένουν αδιάφοροι απέναντι στην ΟΥΣΙΑ, η οποία ΠΡΕΠΕΙ να λέγεται, και για την οποία πρέπει να αγωνίζονται χωρίς ανάγκη από ξένα δεκανίκια!** 



## Καλοί τρόποι για χριστιανούς συνομιλητές

*Οι πιστοί του Χριστού συχνά θέλουν να διακηρύξουν την πίστη και την εμπειρία τους με τον Χριστό στους άλλους ανθρώπους. Μερικοί είναι ιδιαίτερα ικανοί σ' αυτό, ενώ άλλοι αποτυγχάνουν σταθερά. Ο λόγος του Θεού λέει ότι «όστις κερδίζει ψυχάς, είναι σοφός» (Παρ. 11/ια/30). Παρακάτω δίδονται ορισμένες συμβουλές, αρκετές από τις οποίες προέρχονται από την περικοπή Β' Τιμ. 2/β/23-26.*

### ΜΙΛΑΜΕ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Συχνά έχουμε την τάση να μιλάμε ΣΤΟΥΣ ανθρώπους αλλά όχι να συζητάμε ΜΕ τους ανθρώπους. Αυτό κάνει τον συνομιλητή μας να αισθάνεται ότι θέλουμε να τον “δασκαλέψουμε”, ενώ στην πραγματικότητα θέλουμε απλά να τον βοηθήσουμε. Είναι καλό πρώτα να ακούσουμε τι έχει μέσα του και πώς σκέφτεται για διάφορα θέματα.

### ΔΕΝ ΑΝΤΙΜΑΧΟΜΑΣΤΕ

Όταν μιλάμε σε κάποιον για τον Χριστό, ΠΟΤΕ δεν πρέπει να αντιμαχόμαστε. Ο λόγος του Θεού λέει, «**Ο δούλος του Κυρίου δεν πρέπει να μάχεται**» (Β' Τιμ. 2/β/24). Με την έντονη αντιπαράθεση μπορεί να κερδίσουμε ένα επιχείρημα αλλά να χάσουμε μια ψυχή.

### ΟΧΙ ΑΝΩΦΕΛΕΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Πολλοί παγιδεύονται σε ανώφελες συζητήσεις, προσπαθώντας να απαντήσουν σε ερωτήσεις, όπως π.χ. πού βρήκε ο Κάιν τη γυναίκα του, ή να αποδείξουν κάποιο ιδιαίτερο θρησκευτικό δόγμα. Ας μένουμε στα βασικά του Ευαγγελίου. Μια καλή προειδοποίηση λέει: «**Τας μωράς και απαιδεύτους φιλονεικίας παραιτού, εξεύρων ότι γενώσι μάχας**» (Β' Τιμ. 2/β/23).

### ΔΕΝ ΤΑΠΕΙΝΩΝΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΛΛΟ

Ο χριστιανός πρέπει «**να ήναι πράος προς πάντας, διδακτικός, ανεξίκακος**» (Β' Τιμ. 2/β/24). Ο καλός κυνηγός δεν τρομάζει τα πουλιά κι ο καλός ψαράς δεν διώχνει μακριά τα ψάρια. Εκείνος που «κερδίζει ψυχάς», πρέπει να είναι ευχάριστος στους ανθρώπους, γνωρίζοντας ότι κι ο ίδιος κάποτε δεν είχε κατανόηση, επειδή ήταν παγιδευ-

μένος από τον Σατανά (Β' Τιμ. 2/β/26). Πρέπει να είμαστε υπομονετικοί και πράοι. Εάν κάποιος ενοχληθεί από το Ευαγγέλιο, αυτό ας είναι από τον έλεγχο του Αγίου Πνεύματος, ας μην είμαι εγώ που τον προσέβαλα.

#### ΠΡΟΘΥΜΑ ΖΗΤΟΥΜΕ ΣΥΓΝΩΜΗ

Εάν αισθάνεστε ότι η συζήτηση “α-νάβει”, πρέπει να σταματήσετε αμέσως και να ζητήσετε συγνώμη. Συχνά αυτό σπάει την ένταση. Ο συνομιλητής σας θα αναγνωρίσει ότι ως πιστός του Χριστού κάνατε κάτι που εκείνος δύσκολα μπορεί να κάνει, και ίσως θελήσει να αποκτήσει αυτή την ίδια δύναμη. Μπορεί να θεωρείται αναμενόμενο σε κάποια στιγμή να αντιδράσει άσχημα ο συνομιλητής σας, όμως από τον Χριστιανό, που είναι κάτω από τον έλεγχο του Πνεύματος, όλοι περιμένουν να είναι ήρεμος και, αν χρειαστεί, να ζητήσει αμέσως συγνώμη.

#### ΔΕΝ ΠΡΟΒΑΛΟΥΜΕ ΕΜΑΣ


Η συνομιλία μας δεν πρέπει να γίνεται με τη νοσηρότητα του «είμαι αγιότερος από εσένα» ούτε με το άγχος να “σώσουμε” τον συνομιλητή μας. Αν καταλάβουμε ότι είναι ο Θεός που δίνει στους ανθρώπους **«μετάνοιαν, ώστε να γνωρίσωσι την αλήθειαν»** (Β' Τιμ. 2/β/25), αυτό θα αφαιρέσει από πάνω μας περιττό βάρος και θα μας μάθει να εξαρτόμαστε με πίστη από τον Θεό. Ας στηριζόμαστε περισσότερο στην προσευχή και λιγότερο στην πειθώ. Εμείς

δε μπορούμε ποτέ να κάνουμε κάποιον να σωθεί!

#### ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΘΕΛΟΝΤΟΣ

Μερικοί νομίζουν ότι εξαρτάται από τη δική τους επιτυχία κατά πόσον κάποιος άνθρωπος θα δεχτεί ν' ακολουθήσει ή όχι τον Χριστό. Αντίθετα η Βίβλος λέει: **«δεν είναι του θέλοντος ουδέ του τρέχοντος, αλλά του ελεούντος Θεού»** (Ρωμ. 9/θ/16). Εκείνοι που σπέρνουν πρέπει να δώσουν τον καλύτερο εαυτό τους στο έργο της σποράς, όμως, όπως δίδαξε ο Χριστός, **«αφ' ε-αυτής η γη καρποφορεί, πρώτον χόρτον, έπειτα αστάχυν, έπειτα πλήρη σίτον εν τω ασταχύω»** (Μάρκ. 4:28). Ο σπορέας της παραβολής έκανε το μέρος του με το να σπείρει τον σπόρο (λόγο), όμως η καρποφορία ήταν συνάρτηση και αποτέλεσμα της ποιότητας της γης (Ματθ. 13/ιγ/3-8).

#### ΑΦΗΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΑΝΟΙΧΤΗ

Και μια τελευταία συμβουλή: Π ο τ έ μην κλείνετε την πόρτα. Αφήνετε πάντοτε ανοικτή την ευκαιρία για μια νέα συζήτηση. Εμείς οι άνθρωποι δεν γνωρίζουμε πότε είναι η κατάλληλη στιγμή για την κάθε καρδιά, γι' αυτό ο απόστολος Παύλος συνιστά **«κήρυξον τον λόγον, επίμενε εγκαίρως ακαίρως»** (Β' Τιμ. 4/δ/2). Εκείνος που σήμερα αδυνατεί να σας καταλάβει, ίσως δώσει περισσότερη προσοχή στα λόγια σας σε μια άλλη ευκαιρία ή κάτω από άλλες συνθήκες. 

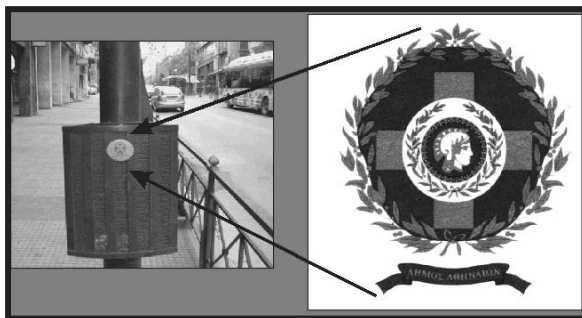
**Από Συνεργάτη**

## Ο ΦΑΚΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑΣ

*Μερικές φορές η καθημερινή πραγματικότητα είναι τόσο περίεργη και απρόβλεπτη που δεν μπορείς να τη σχολιάσεις. Αντίθετα υπάρχουν εικόνες που λένε χιλιάδες λέξεις. Οι αναγνώστες σκέφτονται και κρίνουν.* **TI**

### “ΤΕΧΝΗ” ΚΑΙ ΑΣΕΒΕΙΑ

**Π**ολύς λόγος τελευταία, και δικαιολογημένος, για τις αηδίες που εκτέθηκαν ως δήθεν ‘έργα τέχνης’ σε έκθεση της ‘Πολιτιστικής’ Ολυμπιάδας. Όμως εδώ και μερικά χρόνια ο Δήμος Αθηναίων κάνει το ίδιο με το σήμα και τη ση-



μαία του, όπου όχι μόνο ο Σταυρός έχει τεθεί **ΠΙΣΩ** από την μορφή της ψεύτικης θεάς Αθηνάς, αλλά με αυτό ‘κοσμεί’ **ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΤΑ ΔΟΧΕΙΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΩΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑΣ (!)** Γι’ αυτό το αίσχος κανείς δεν μίλησε ακόμη. (Από όσο δε γνωρίζουμε, ο Σύλλογος Χριστιανών Καλλιτεχνών δεν ασχολήθηκε ούτε καν με την πρώτη ύβρη...). **TI**

**«ΤΥΧΙΚΟΣ» ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ**

...

Τ. Θ. 53100

14210 ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ

### ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ;

**Δ**εν ήταν η “χριστουγεννιάτικη” κάρτα κάποιου πολιτικού που δεχτήκαμε—μία ακόμη ανάμεσα στις πολλές. Εκείνο που μας ενόχλησε ήταν καθώς από την ετικέτα διαπιστώσαμε ότι η διεύθυνσή μας “διοχετεύθηκε” στον εν λόγω κύριο, μέσω κάποιας χριστιανικής διακονίας... Κανένας δημόσιος κατάλογος βέβαια δεν περιέχει την παραπλευρώς διεύθυνση, αλλά την χρησιμοποιεί μόνο κάποιο θρησκευτικό έντυπο που λαβαίνουμε. Επίσης γεννά απορία με ποια ιδιότητα ο ίδιος άνθρωπος κλήθηκε να προλογίσει θρησκευτική μουσική εκδήλωση σε εκκλησιαστικό χώρο της Αθήνας. Από όσο γνωρίζουμε, ούτε μουσικός είναι,

ούτε θεολόγος, ούτε ανήκει στην εν λόγω εκκλησία. Δεν θέλουμε να κρίνουμε τις πολιτικές προτιμήσεις οποιουδήποτε, **θεωρούμε ωστόσο σοβαρό ΑΤΟΠΗΜΑ, να εμπλέκει σ’ αυτές τη χριστιανική του ιδιότητα και τον αδελφικό κύκλο.**

Ας μείνει το παιχνίδι της πολιτικής έξω από τα θρησκευτικά πράγματα. Ποτέ και σε τίποτα δεν βοήθησε την εκκλησία· μάλλον κακό της έκανε και μάλιστα μεγάλο! **TI**



# ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (:)

## ‘ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ’ Η ΕΥΡΩΠΗ;

**Μ**ε έκπληξη διαβάσαμε στην Εφημερίδα που εκδίδει η Μητρόπολη Ναυπάκτου, τον προβληματισμό του π.Ι.Α.Β., με τον οποίο προσπαθεί να αποδείξει ότι η Ευρώπη έχει πνευματικές ρίζες (υπονοώντας “χριστιανικές”) επειδή, λέει, «**οι μεγάλες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες στολίστηκαν με τον χριστουγεννιάτικο διάκοσμό τους**»...

«**Το ράσο δεν κάνει τον παπά**», λέει ο λαός μας και, ασφαλώς, ΟΥΤΕ “τα λαμπάκια των χριστουγεννιάτικων δένδρων” κάνουν τους χριστιανούς! Αλλά γιατί το ενδιαφέρον για τους ετερόδοξους Ευρωπαίους; Και ο δικός μας λαός είναι το ίδιος “χριστιανικός” όσο τα φωτάκια στα μπαλκόνια και τα δέντρα μας! ❶

### ‘Η πρόκληση του χριστουγεννιάτικου δένδρου...

Αυτές τις μέρες όλες οι μεγάλες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες στολίστηκαν με τον χριστουγεννιάτικο διάκοσμό τους. Καί τό έρώτημα: όλος αυτός ό διάκοσμος δέν λέει τίποτε στους Εύρωπαίους συνταγματικούς νομοθέτες γιά τίς πνευματικές ρίζες τής Εύρώπης; ‘Η, πιά «διαφωτισμένα»: πώς άνέχονται όλη αυτή τήν χριστιανική πρόκληση, πού έξουθενώνει τίς έτερόθρησκες εύρωπαϊκές μειονότητες;... ‘Ας εύχηθούμε νά φωτισθούν στό νομοθετικό τους έργο τουλάχιστον άπ’ τά λαμπάκια τών χριστουγεννιάτικων δένδρων.

π.Θ.Α.Β.

«Εκκλησιαστική Παρέμβαση»  
(Δεκέμβριος 2003, σελ. 2)

## Η ΔΙΑΔΟΧΗ

**Π**ολλή αγωνία τον τελευταίο καιρό με θέμα την διαδοχή. Διαδοχή σε κόμματα, διαδοχή σε σχήματα, διαδοχή σε πολιτικές, διαδοχή σε Μητροπόλεις... Διαδοχή αναμένεται όσον ούπω και σε συγκεκριμένη ετερόδοξη εκκλησία.

Δύσκολη υπόθεση λοιπόν είναι η διαδοχή στις ανθρώπινες υποθέσεις, όταν σε όλη τη φύση τα πράγματα είναι α-

πλούστερα και πιο ξεκάθαρα. Εκεί υπάρχουν κάποιες αξίες, κυρίως η υγεία και η σωματική ρώμη, που επιβάλλουν εκ των πραγμάτων τον «αρχηγό».

Αλλά στις ανθρώπινες υποθέσεις μεσολαβούν άλλοι παράγοντες και τα πράγματα συνήθως περιπλέκονται... Ο άνθρωπος έχει αναπτύξει ικανότητα μοναδική στη φύση, εκείνη του υποσκελι-

σμού, που σύνθημά της δεν είναι μόνο το ζωικό «Ο θάνατός σου η ζωή μου», αλλά και το «**Αρπάξε τις ευκαιρίες**», είτε αυτό γίνεται δίκαια είτε γίνεται άδικα.

Σαν αποτέλεσμα, τις περισσότερες φορές τουλάχιστον, οι ηγέτες μεταξύ των ανθρώπων δεν είναι ούτε οι πιο έξυπνοι, ούτε οι πιο ικανοί, ούτε οι πιο σοβαροί... Αντίθετα επικρατούν οι περισσότεροι σκληροί, οι περισσότεροι ιταμοί, οι περισσότεροι θρασεείς, εκείνοι που δεν διατάζουν και δεν υποχωρούν σε καμία α-

ναστολή. Εκείνοι που κατά το λόγο του Χριστού «**Θεό δεν φοβούνται και άνθρωποι δεν ντρέπονται**» (Λουκ. 18/1η/2).

Ο αγώνας ήταν πάντοτε το ΕΓΩ επάνω από το ΕΣΥ, κι αυτό το βλέπουμε στις διαμάχες όχι μόνο ανάμεσα σε ξένους αλλά επίσης και ανάμεσα σε αδέρφια, ανάμεσα σε γονείς και παιδιά, ανάμεσα σε πρώην φίλους, και –στη χειρότερη μορφή– ανάμεσα στους επί γης δήθεν “εκπροσώπους” του Θεού. **Τ**

## ΟΙ “ΑΓΓΕΛΟΙ” ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

**Ο**λη την χριστουγεννιάτικη περίοδο –και βέβαια όχι μόνο το χρόνο που πέρασε– το δαιμονικό «πνεύμα των Χριστουγέννων» έχει φροντίσει να γεμίσει την ατμόσφαιρα με πλήθος μυθικών ιστοριών και πλασμάτων, αρκεί η προ-



σοχή του κόσμου να μεταφέρεται σε οτιδήποτε άλλο **εκτός από τον ΣΩΤΗΡΑ ΧΡΙΣΤΟ.**

Ενώ προσπαθούμε να προστατεύσουμε τα παιδιά μας από τα πα-

ραμύθια του «Αη-Βασίλη» από το Βόρειο Πόλο, τους τάρανδους και τα άλλα ξωτικά, έχουμε μπροστά μας και όλα εκείνα τα αγγελάκια... παρ’ όλο που γνωρίζουμε ότι οι άγγελοι ούτε ηλικίες έχουν ούτε εξακολουθούν να γεννιούνται καινούργιοι, ούτε είναι με θηλυκή εμφάνιση ούτε έχουν κατάσπρες φτερούγες. [\*]

Και μια ακόμη απορία: Είναι άραγε τυχαίο που η μορφή με την οποία συνήθως παρουσιάζονται τα αγγελάκια των Χριστουγέννων μοιάζει περισσότερο με τον μυθικό Έρωτα; **Τ**

[\*] Μόνο τα Χερουβείμ παρουσιάζονται φτερωτά στη Σκηνή του Μαρτυρίου και ο Ησαΐας στο όραμά του είδε τα Σεραφείμ ως εξαπτέρυγα. Όλες τις άλλες φορές οι άγγελοι παρουσιάζονται απλά ως άνδρες ή νεανίες.

## ΔΕΝ ΛΥΘΗΚΕ ΑΚΟΜΗ ΤΟ ΘΕΜΑ

**Ω**ς την ώρα που το τεύχος αυτό παραδόθηκε στο τυπογραφείο, δεν είχε λυθεί το πρόβλημα στις σχέσεις Αρχιεπισκόπου και Οικουμενικού Πατριάρχη. Μήπως τελικά του καλάρωσε του κ. Χριστόδουλου ο διπλός ρόλος και “Αθηνών και πάσης Ελλάδος” και “Θεσσαλονί-

κης”; Σημειωτέον ότι ο Θεσσαλονίκης στην έδρα του έχει το “δικαίωμα” να ονομάζεται “**Παναγιότατος**”, όπως δηλαδή και ο Κωνσταντινουπόλεως και Νέας Ρώμης... Έτσι κατάφερε να εξισωθεί μαζί του, έστω και μόνο ως προς την “φήμη” **Τ**

## ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΕΤΟΥΣ 2003

Για μια ακόμη φορά δοξάζουμε τον Θεό που μας ικανώνει να σας παρουσιάσουμε τον οικονομικό απολογισμό της διακονίας μας. Τον χρόνο που πέρασε κυκλοφόρησαν 6 τεύχη, υπήρξε συνεχής παρουσία στο Internet και άφθονη αλληλογραφία.

Όπως πάντα φροντίζουμε να διατηρούμε τα έξοδά μας στα κατώτερα δυνατά επίπεδα, χάρη στην πολλή αγάπη και εθελοντική υπηρεσία.

Αυτή τη χρονιά όμως αναγκαστήκαμε να κάνουμε λίγα περισσότερα έξοδα για τον εξοπλισμό των γραφείων μας. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα τα έξοδά μας να παρουσιάζονται περισσότερα από τα έσοδα κατά 0000 ΕΥΡΩ.

Ωστόσο αυτό το ποσό δεν αποτελεί έλλειμμα, επειδή καλύπτεται από το περίσσειμα των προηγούμενων ετών.

ΕΣΟΔΑ		ΕΞΟΔΑ	
Από προαιρετικές συνεισφορές των φίλων της «Χριστιανικής Αλήθειας»	3.281 ΕΥΡΩ	ΕΚΤΥΠΩΣΗ	1.471,07 ΕΥΡΩ
		ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ	773,01 ΕΥΡΩ
		ΕΞΟΔΑ ΓΡΑΦΕΙΟΥ	1.996,12 ΕΥΡΩ
<b>ΣΥΝΟΛΟ</b>	<b>3.281 ΕΥΡΩ</b>	<b>ΣΥΝΟΛΟ</b>	<b>4.240,20 ΕΥΡΩ</b>
<b>Αρνητική διαφορά 959,20</b>		<b>καλύπτεται από το περίσσειμα προηγούμενων ετών</b>	

Ευχαριστούμε εκ βάθους καρδιάς πρώτα τον Κύριο και ύστερα όλους όσοι έδειξαν έμπρακτα το ενδιαφέρον τους για την παρούσα διακονία. Με τη χάρη του Θεού το έργο θα συνεχίσει και το νέο χρόνο υπηρετώντας τον Καλό Ποιμένα και τα πρόβατα της βοσκής Του.

**Αδελφοί προσεύχεσθε υπέρ ημών!**

## ΕΠΑΝΑΣΥΝΔΕΣΗ ΑΔΕΛΦΩΝ

**Υ**στερα από 65 χρόνια, δύο αδελφια που χωρίστηκαν στο Ολοκαύτωμα των Εβραίων, επανασυνδέθηκαν στο Ισραήλ τις τελευταίες ημέρες του 2003. Ο 78χρονος Βενιαμίν Shilon πίστευε ότι η αδελφή του δολοφονήθηκε από τους Ναζί μαζί με την υπόλοιπη οικογένεια. Αλλά και η 73χρονη Σουζάνα, νόμιζε ότι ο αδελφός της είχε χαθεί με τα υπόλοιπα έξι εκατομμύρια θύματα στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Στη διάρκεια του ολοκαυτώματος, η Σουζάνα επιλέχτηκε να σταλεί στις αίθουσες αερίων, όμως ένας άγνωστος ξένος την έσπρωξε σε μια ομάδα αναγκαστικής εργασίας σώζοντας τη ζωή της. Ο Βενιαμίν από την πλευρά του κατατάχτηκε στον Σοβιετικό Στρατό και το 1945 στάλθηκε στην Πολωνία για να ελευθερώσουν τα στρατόπεδα θανάτου. Μετά τον πόλεμο, το 1948, καθένα από τα αδελφια, ανεξάρτητα, αποφάσισε να μεταναστεύσει στο Ισραήλ.

Η επανασύνδεση των δύο αδελφών έγινε όταν κάποιος έπεισε την Σουζάνα να επισκεφτεί το «Yad Vashem», Μουσείο του Ολοκαυτώματος του Ισραήλ, στις 19 Δεκεμβρίου. Εκείνη άρχισε να ψάχνει τα αρχεία για μέλη της οικογένειας του συζύγου της, επειδή πίστευε ότι από τη δική της μεριά κανείς δεν είχε μείνει ζωντανός. Όμως ένας υπάλληλος πέρασε τις πληροφορίες της στο κομπιούτερ και ανακάλυψε ότι ο αδελφός της Βενιαμίν ήταν ακόμα ζωντανός. Σημειωτέον ότι ο κ. Shilon είχε αφήσει εκεί τα στοίχια του μόλις δύο εβδομάδες νωρίτερα.

Το Σάββατο 20 Δεκεμβρίου ο Βενιαμίν και η Σουζάνα είδαν ο ένας τον άλλον για πρώτη φορά μετά το 1938, ευχαριστώντας τον Θεό για την επανασύνδεσή τους. Ενδιαφέρον σημείο στην ιστορία είναι ότι τα δυο αδελφια κατοικούσαν σε απόσταση μόλις 90 λεπτών.

**Μ**ήπως έχεις κι εσύ κάποιους αδελφούς που θεωρείς «χαμένους»; Μήπως στην άλλη γειτονιά υπάρχουν κάποια παιδιά του Θεού, λυτρωμένα με το αίμα του Χριστού, με πίστη στον Σωτήρα και άγια ζωή, που όμως αγνοείς την ύπαρξή τους επειδή ίσως πηγαίνουν σε «άλλη» εκκλησία;

Μεγάλη θα είναι η έκπληξή μας όταν ανοιχτεί το Βιβλίο της Ζωής και μάθουμε ποιοι είναι γραμμένοι στις σελίδες του. Ας μην απογοητευόμαστε κι ας μην βλέπουμε με μισό μάτι τους άλλους. Ίσως κάποιοι που θεωρούμε «αδελφούς» να μην βρεθούν εκεί, ενώ άλλοι που νομίζουμε «αιρετικούς» ή κάτι σχετικό, «υπάγουσι πρότερον ημών εις την Βασιλείαν του Θεού»... (Ματθ. 21/κα/31). 